Зорінна Нової Доби

і Вісник Присутності Христа

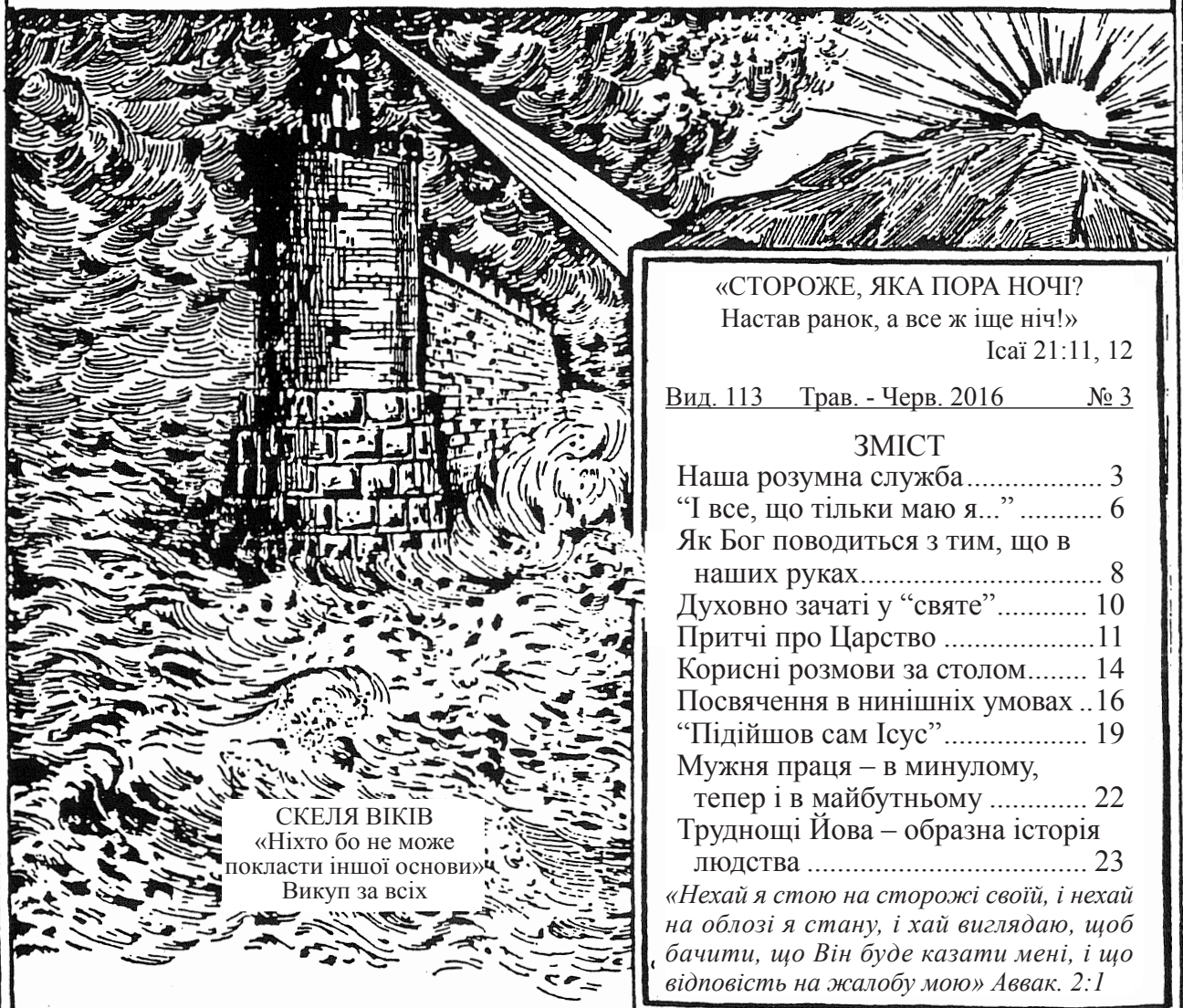

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж іще ніч!»
Ісаї 21:11, 12

Вид. 113 Трав. - Черв. 2016 № 3

ЗМІСТ

Наша розумна служба 3
“І все, що тільки маю я...” 6
Як Бог поводиться з тим, що в наших руках..... 8
Духовно зачаті у “святе”..... 10
Притчі про Царство 11
Корисні розмови за столом..... 14
Посвячення в нинішніх умовах ..16
“Підійшов сам Ісус”..... 19
Мужня праця – в минулому, тепер і в майбутньому 22
Труднощі Йова – образна історія людства 23

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповість на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на ввесь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Каменем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все докупи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос «за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх», є «викупом за всіх», і «часу свого» буде «світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ є можливість бути схожою на свого Господа, «бачити Його, як Він є», стати «учасниками Божої Істоти» і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

"ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ"
Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів "Зоріння Нової Доби", що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ і ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

НАША РОЗУМНА СЛУЖБА

"Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу" (Римлян 12: 1).

Це нагадування св. Павла ґрунтується на попередніх висловах з одинадцятого розділу того ж Послання, як про це свідчить сполучне слово "тож" – виходячи з того, що перелічено у цьому розділі. Одинадцятий розділ розповідає про Божі благодаті як для природного, так і для духовного Ізраїлю, а не для світу. Натомість десятий розділ розгорнуто розглядає Божі милосердя для всіх Його створінь. У цьому Посланні апостол звертається до тих, які були поганами. Беручи до уваги благодаті Бога (Його План Спасіння і покликання декого з поган зайняти місця в Тілі Христа, втрачені природним Ізраїлем), св. Павло закликає своїх слухачів представляти свої тіла на живу жертву, святу і прийнятну.

Природно виникає запитання: "До кого звертається апостол?" Очевидно, що він вживає ці слова як заклик до віруючих, а не до світу. Вступ до Послання свідчить про те, що воно було написане до посвячених. Але, мабуть, дехто, пов'язаний з Церквою в Римі, ще не вчинив посвячення. Дехто, будучи віруючим, прийшовши до знання про Господа і підраховуючи кошти самопожертви (хоча ще не віддав себе цілковито Господу), міг ще стати братом у Правді в повному значенні. Слова апостола однаково стосуються обох класів – тих, які віддали своє тіло на живу жертву, і тих, які думають це зробити. Тому цілком властиво було сказати: "Брати, ви вже віддали себе Господу, тож благаю вас, щоб ви виконували ваш Обіт посвячення, бо ваші тіла святі і прийнятні для Бога".

Небесний Отець ніколи нікого не силує, а говорить, що Він готовий прийняти того, хто собою жертвує, і що тепер є приємний час віддати себе. Він викладає факт, що самовідречення і жертвування є єдиними умовами, на яких хтось може прийти до єдності з Ним. Та ніде Він не наполягає або наказує комусь чинити посвячення. Робити так означало би перетворювати жертвування на обов'язок, а думка про жертвування протиставляється вимозі.

УМОВИ УЧНІВСТВА

Найкращий приклад того, що ми повинні робити, дав наш Господь і апостоли, провідні члени Божої царської сім'ї. Наш Господь нікого не намагався заманити до Своєї служби, як це, бачимо, діється сьогодні. Навпаки, Він дотримувався високих і шляхетних засад. Він сказав: "Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені". "Це – звернення до розуму. Якщо ви бачите, що хворі на гріх, прийдіть до Мене – в Мене є бажання і спосіб допомогти вам прийти до Отця".

У розмові з молодим начальником синагоги наш Господь виклав умови учнівства. Він не казав: "Не звертайте на це уваги; не сприймайте це надто серйозно". Навпаки, Він виклав умови посвячення. Жодна людина не може бути Його учнем, якщо не віддасть усе. Молодому чоловікові наш Господь показав, що з його моральністю щось негаразд. У нього було багатство, а це багатство треба було вживати Богу на славу. Не треба бути самолюбним, інакше неможливо бути Христовим учнем.

Молодий чоловік міг сказати: "У мене є діти, про яких я повинен дбати". Але Господь промовив: "Віддай усе, що маєш, Богу". Якщо мова йде про батька, він може посвятити своїх дітей. Господь не вимагатиме від когось те, що той не може зробити. Він сказав: "Іди вслід за

Мною, узявши хреста", якщо хочеш бути Моїм учнем (Мр. 10: 21).

Ще наш Господь казав: "Ніхто з тих, хто кладе свою руку на плуга та назад озирається, не надається до Божого Царства" (Лк. 9: 62). Ми повинні мобілізувати наш розум, щоб вжити всі наші сили, або ж відійти убік. Господній метод повинен бути нашим путівником. Ми не повинні когось заплутувати, ані вдаватися до хитрощів, щоб переконати. Ми не повинні посилатися на те, чого вдасться досягти у матеріальному відношенні, якщо хтось стане християнином. Ми повинні розповідати людям, що немає іншого шляху увійти в Христа, як через хрест. Ми не можемо досягти цього жодним іншим чином. Є Господній шлях і немає жодного іншого. Ми мусимо нести хрест, як Він ніс. Віримо, що ми зробимо людям більше доброго, якщо представимо Послання, в якому немає невизначеності, ніж коли будемо намагатися їх заманити. Тим не менше, кажучи їм про випробування та хрест, ми повинні також сказати про наступну славу.

ЗАСТОСУВАННЯ ВІРША ДО ПОСВЯЧЕНИХ

Для тих, хто вже вчинив посвячення, думка була би такою: "Ви увійшли в Угоду з Богом, щоб йти за Ісусом. Ви відмовились від своєї людської волі. Пам'ятайте, що це включає також ваше смертне тіло. Продовжуйте діло віддавання вашого тіла – вмирати щоденно. Тримайте в думках цю Угоду Жертви, бо вона ще не виконалася. Сама обіцянка виконати угоду ще не є її виконанням".

Отець дає вам зачаття Святим Духом, а також великі привілеї, які належать тим, хто став Новим Створінням у Христі. Тепер нам треба йти вперед і день за днем класти своє життя в Його службі. Тому апостол цілком слушно сказав: "Кладіть своє життя щоденно. Пам'ятайте, що, власне, ваше смертне тіло треба жертвувати в Господній службі. Жертвувати треба себе як старе створіння, як людську істоту, а не як Нове Створіння. Ваша жертва є живою в тому значенні, що тіло, яке умовно вийшло з-під гріха, постійно віддається в жертву. Воно не віддане для того, щоб бути збереженим або стати вашим вічним надбанням. Ні, ваша угода і привілей у тому, щоб довести до кінця жертвування вашої плоті. Тому я благаю вас це робити".

ЗАСТОСУВАННЯ ВІРША ДО УМОВНО ВИПРАВДАНИХ

Для тих, чиє виправдання ще не стало дійсним, вірш може означати: Ви бажаєте служити Богу. Про це свідчить те, що ви відвідуєте зібрання Церкви. Факт, що ви збираєтесь зі святими цієї громади, означає, що ви любите святі речі – що ви бажаєте знати волю Бога. Тому, браття, благаю вас вчинити повне посвячення себе Богу. Вважайте своє тіло живою жертвою – не з наміром вчинити самогубство або знищити тіло, але сприймайте його як живу жертву, день за днем використовуючи свої сили та своє життя у Господній службі.

Отже, заклик "повіддавайте ваші тіла", здається, можна застосувати як до посвячених, так і до тих, які йдуть далі, щоб пізнати Господа. Наступний вираз треба розуміти як також відповідний – "святу, приємну Богові". Якщо цей вираз стосувати до тих, які вже посвятилися, тоді апостол каже: "Вчинення дійсним вашого виправдання, яке дав вам Господь, зробило вас святими. А відколи Господь вважає вас святими, а ви себе – цілком прийнятними для Нього, – ви повинні далі робити добрі діла: завершити добру працю, яку почали. Якщо Бог вважатиме жертву святою і прийнятною, наслідки будуть величними і славними".

Така пересторога, дивлячись із погляду того, хто ще не досяг повного посвячення, може означати (якщо ви зробили цей крок посвячення), що треба пам'ятати, що вам буде приписана заслуга Христа і що завдяки порядку, який Бог вчинив у Христі, Він готовий прийняти вас.

ПОСВЯЧЕННЯ ДО СМЕРТІ – НАЙБІЛЬШ РОЗУМНА РІЧ

Кожен, хто розпізнає Божі милості та благословення, розуміє, що жертвування земними речами заради дорогоцінного привілею служити Йому є "розумною службою". Якщо для Ісуса було розумною службою залишити небесну славу, стати людиною і пожертвувати Себе до смерті, тоді, безперечно, наша служба є найбільш розумною. Ми, будучи недосконалими, маємо зовсім мало, що могли би дати, і коли є нагода показати, як ми оцінюємо Небесного Отця, ми повинні з цим поквапитися.

Отець зробив пропозицію Господу Ісусу, і навряд чи порадить щось інше, окрім розумної

служби. Просити Ісуса пожертвувати Його життям для людства без будь-якої нагороди майбутнього життя було би найбільш нерозумною річчю. Тому Отець запропонував Відкупителю велику радість, яка б винагородила Його слухняність. Так само з нами. Господь не запрошує нас жертвувати себе в цей час без нагороди від Нього. Він каже, що коли ми це зробимо, Він вчинить нас співспадкоємцями з Його Сином, учасниками з Ним у всіх радощах Царства.

ПОСВЯЧЕННЯ НЕ Є ЗАКІНЧЕННЯМ НАШОЇ ПРАЦІ

Вираз "браття" можна розглядати з двох різних поглядів. З одного боку його можна застосувати до тих, які є в стані сподіваного виправдання, у виправданому стані розуму, чиє виправдання зростає з кожним їхнім кроком до Бога. З іншого боку він стосується тих, які стали братами у найповнішому значенні, які зробили крок посвячення і чиє посвячення Отець прийняв через Господа Ісуса. У їх випадку бачимо постійне, щоденне віддавання себе. Цього ранку ми віддали себе Господу і попросили Його благословення на весь день. Це і є віддаванням – день за днем, година за годиною. Це є постійним підкоренням тим чи іншим шляхом нашої самоволі – щоденним колиханням нашим жертвоприношенням перед Господом. Саме так було з нашим Господом Ісусом. Він не тільки повністю посвятився на початку, але й день за днем клав Своє життя, доки жертва не закінчилася на Голгофі.

Коли хтось посвятить свій час і таланти, а потім забере своє жертвоприношення, той, напевно, не здобуде великої нагороди, за якою Отець запросив його бігти. Велика Громада буде складатися з тих, які віддали своє тіло, але занедбали нагоди класти своє життя – свій час, вплив, гроші та все інше в Господній службі. Таке нехтування приведе до втрати місця на престолі, привілею бути частиною класу Нареченої. Наречена буде складатися з тих, які не тільки віддали своє тіло на початку, але й вірно продовжували віддавати його аж до смерті.

СПОНУКАННЯ БОЖИМ МИЛОСЕРДЯМ

Апостол каже, що підставою, чому ми повинні віддавати себе, є "Боже милосердя": "Благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла". Певною мірою Боже милосердя є понад усе. Він посилає Своє сонячне проміння і Свій дощ на злих і на добрих. Багато століть особливе Боже милосердя було дароване тільки юдеям. Але порядок Божого Плану такий, що погани, а також юдеї, можуть потрапити тепер у Божу милість. Бог повалив серединну перегородку через Христа і дав усім людям можливість прийти назад до згоди з Ним, щоб вони сприймали Його як свого Отця, як свого Життєдавця, і щоб через Христа могли ділити Його благословення.

Ті, які бачать і чують, чиї очі розуміння розплющені, повинні вбачати в цьому підставу для повного посвячення, повного підкорення Господу. Це справді найрозумніша служба, як показує апостол, і нагорода, яку Він додає, робить її невимовно бажаною та цінною. Було би дуже нерозумно приймати Божі дивовижні милості і потім нехтувати жити згідно з вимогами, які їх супроводжують. Якщо ми дійсно віримо Богу, якщо ми маємо належну віру в Його надзвичайно великі та цінні обітниці, ми радо та вірно сприйматимемо ці вимоги.

Одна пані недавно сказала нам: "Ви кладете більший натиск на побожне життя, ніж це роблять у нашій церкві. Ви кажете: «Вірте в Господа Ісуса Христа і будете спасенні». Ви кладете особливий натиск на тому, щоб вірити". "Так, – відповідаємо ми, – слово «вірити» у всьому цьому найважливіше. Коли б ми сказали вам, що якщо по дорозі до дому сьогодні ви зупинитеся в певному домі, під певним номером, і знайдете на розі під сходами невелику сумку, в якій знаходиться цінний скарб, який повинен належати вам, то якщо ви повірите нашим словам, то підете туди і знайдете цю сумку. А якщо ви скажете, що вірите, а тоді підете іншою дорогою, то ми, напевно, будемо знати, що ви не повірили нам. Ваша поведінка буде свідчити про це".

Сьогодні Господь запропонував нам можливість стати співспадкоємцями з Ісусом Христом, нашим Господом, у "спадщині нетлінній й непорочній та нев'янучій". Якщо ми віримо цьому, ми будемо намагатися знати, якими є умови. Хто справді вірить, той побачить, що умови дуже легкі порівняно з великою нагородою. Але хто не зуміє прикласти найбільших зусиль, щоб здобути цю велику нагороду, той покаже, що не повірив Посланню, бо коли б він розумів цю пропозицію і вірив їй, то напевно прагнув

би скинути з себе кожний тягар та клопіт і бігби з терпеливістю до кінця, щоб здобути вінець (Євр. 12: 1, 2).

ПОВНОТА НАШОГО ЖЕРТВУВАННЯ

Отже, це розумна служба. Апостол розповідає нам про умови. Всі, хто хоче отримати це велике благословення, повинні віддавати себе в живу жертву, святу і прийнятну для Бога. Нам належить віддати наше тіло. Його віддає не Нове Створіння, бо в той час, коли віддається тіло, ще немає Нового Створіння. Наш природній розум збагнув із Господнього Послання, що існує набагато величніший шлях, в згоді з Господом, і ми запрагнули прийти до згоди з Ним. Ця нова, тобто змінена, воля віддає наші земні інтереси і все, що ми маємо, в жертву. Коли ми віддаємо себе Господу, ми ще є людськими. Далі ми є зачаті до нового розуму, нової надії, і стаємо Новими Створіннями.

Коли ми віддаємо себе Богу, ми не приходимо з тим, що віддаємо, прямо до Нього. Ми приходимо через великого Первосвященика так само, як в образі первосвященик чинив жертвоприношення Господнього козла. Ми приходимо до Отця через Відкупителя. Ми не приносимо виправдану жертву, а приходимо з усіма нашими гріхами, щоб очиститися в джерелі, відкритому для нас. Почуття нашого серця виражені словами:

"Немає виправдання в мене,
Та Ти пролив за мене кров Свою.
І кличеш Ти прийти до Тебе –
Агнець Господній, я іду!".

Але Бог не може прийняти жертви в недосконалому вигляді. Він визнає нас тільки тоді, коли ми приходимо через Священика. Коли б ми були досконалі, ми б могли приходити у власному імені, але ми недосконалі і приходимо тільки через цього Первосвященика, Ісуса. Тоді великий Первосвященик приписує Свою заслугу і сприймає нашу жертву як частину Своєї власної. До нас приходить Божественне благословення – ми зачаті Святим Духом. Відтоді ми є Новими Створіннями у Христі. Ми були принесені Божим шляхом і прийняті.

ВІДМОВА ПРИЙНЯТТЯ ПОКАЗУЄ ВІДСУТНІСТЬ ОЦІНЮВАННЯ

Тепер ми мертві, і наше життя заховане з Христом у Бозі. Ми віддали наші тіла, і вони стали живою жертвою: були прийняті Богом та заколені з Христом, і піднялися, щоб ходити у новизні життя. Під виразом "тіло" маються на увазі також всі земні інтереси, теперішні, минулі та майбутні – всі інтереси, які ми коли-небудь мали або могли мати. Ми відмовляємось від усіх надій, тобто прав, які могли би мати у майбутній реституції. Така угода є повною. Наша жертва стає святою і прийнятною для Бога відразу після приписання заслуги Ісуса, і таке жертвоприношення продовжує бути прийнятним до кінця. Коли ми день за днем жертвуємо своє життя в Господній службі, це щораз більше приносить нам Господні благословення, і ми щораз більше наповнюємося Його Духом.

Віддати все, що ми маємо, в Господній службі є не тільки найрозумнішою річчю, але й зовсім малим жертвуванням. Це набагато менше від того, що ми готові радо віддати Тому, Хто проявив до нас таке дивовижне милосердя і благодать. Якщо Бог запропонував нам таку велику нагороду і благословення взамін за наше убоге життя, ми повинні відчувати, що відмова прийняти цю пропозицію свідчитиме не тільки про елементарне невміння оцінити безмежну доброту, але й про слабкість розуму. Це показуватиме дитячість сприйняття, коли ми не здатні зважити і порівняти нікчемні та минущі самолюбні задоволення цього короткого життя з вічністю радості, благословення та слави на Божественному рівні, набагато вище ангелів, початків, влади і всякого ймення, що назване, після нашого славного Господа та Голови, займаючи становище таке славне, таке величне, що жоден людський розум не може збагнути його безмежності. Тому будьмо вірні – аж до смерті!

R5422 (1914 р.)

"І ВСЕ, ЩО ТІЛЬКИ МАЮ Я..."

"Господь дав, і Господь узяв... Нехай буде благословенне Господнє Ім'я!" (Йова 1: 21).

Все, що ми маємо, багато чи мало, потрібно вважати як дар від Бога. Божий дар нашим першим

батькам був дуже щедрий – досконалість життя. Вони були створені на образ та подобу Бога у плоті тільки "трохи меншими проти ангелів" (Кул.). Через неслухняність ця досконалість втратилася. Слухняність була умовою, на якій Адам мав право залишатися в Саду Едему. Коли б він слухався, то міг би жити і радіти цим, міг би наповняти землю потомством та поступово приводити весь світ до благословенних умов, які сам знайшов у Саду.

Та коли Адам згрішив, Бог відмовився від нього як сина. З того часу жодна людина не називалася Божим сином до приходу Ісуса. І жодна людина після Ісуса не називалася Божим сином, окрім тих, які прийшли до Бога через Ісуса і яких Він прийняв. Адам був вигнаний з Едемського дому з тією ціллю, щоб це привело на нього кару за гріх – смерть. Господній ангел випровадив Адама геть. Пам'ятаємо Божий вислів: "В день їди твоєї від нього ти напевно помреш" (1 М. 2: 17). Процес вмирання почався одразу і тривав, доки не закінчився через 930 років.

Оскільки покаранням за гріх була смерть, Бог у Своєму милосерді дозволив першим батькам ще жити після непослуху. Хоча Він наклав на наш рід прокляття, коли вигнав Адама і Єву з Едему, тим не менше, з цим прокляттям було пов'язане певне благословення. Коли Бог виганяв їх зі Саду, Він сказав: "Проклята через тебе земля!.. Тернину й осот вона буде родити тобі, і ти будеш їсти траву польову. У поті свойого лиця ти їстимеш хліб, аж поки не вернешся в землю, бо з неї ти взятий. Бо ти порох, і до пороху вернешся". Ось прокляття. Вони мали вмирати поступово.

ВСІ НАШІ БЛАГОСЛОВЕННЯ Є З БОЖОЇ МИЛОСТІ

Адам і Єва могли робити все, що в їх силах, щоб продовжити життя, але для них було неможливо прожити повну тисячу років, яка становить один із Господніх Днів. Адам прожив майже весь День, тим не менше, він поступово сходив до гробу. Його розумові, моральні та фізичні сили слабли. Тому весь його рід є стогнучим створінням.

Вирок не був ані несправедливим, ані нечесним. Те, що ми живемо взагалі, є милістю Бога. Привілей, який Він дає нам, прожити хоча б декілька років є великим даром. Про всіх нас вірно сказав пророк Йов, який згадує свій досвід, що він нагим прийшов у цей світ. Ми не маємо нічого, що би справді могли вважати своїм власним. І привілеї, які ми маємо, ми маємо завдяки Божому провидінню.

Про Йова відомо, що свої стада, отари та дітей він мав із дозволу та милості Бога. Коли вогонь зійшов із неба, то спалив його вівці та слуг, які їх пильнували. Вороги вбили верблюдів, волів та ослів, а також інших слуг. Прийшла буря і повбивала його дітей. Та Йов промовив: "Господь дав, і Господь узяв... Нехай буде благословенне Господнє Ім'я!" Він зовсім не претендував на вічне життя, хоча й мав надію на нього. Він розумів, що все, що в нього було, належало Богу, а не йому.

Життя та безсмертя були виведені на світло не раніше, як прийшов Ісус (2 Тим. 1: 10). Він чітко виклав велике Послання спасіння, на яке попередньо були тільки натяки. Він прийшов дати Своє життя як ціну викупу, дати життя, яке відповідало життю, що втратив Адам. Бачимо красу всього цього задуму, як через людину прийшла смерть, так через людину повинно також прийти воскресіння мертвих. "Бо як через непослух одного чоловіка багато-хто стали грішними, так і через послух Одного багато-хто стануть праведними" (Рим. 5: 19), – вільними від покарання смертю, і остаточно матимуть воскресіння.

Першою, хто здобуває користь від цього задуму в Христі, є Церква. Апостол каже, що ми підняті з Ним, щоб ходити в новизні життя. Ми маємо віру, що Бог здатний повністю завершити це воскресіння, як Він обіцяв. Ми не кажемо, що ми не помираємо, бо це суперечило би всім фактам та Святому Письму. Навпаки, ми стверджуємо, що помираємо, Але ми віримо, що Той, Хто підняв Ісуса з мертвих, підніме також нас через Нього. Ісус здійснив примирення за гріхи всього світу, на основі якого ті, які вірять зараз, можуть мати примирення з Богом. Згодом світ матиме користь із Христової праці примирення і можливість поєднання.

ЖИТТЄВІ ПРАВА, ВТРАЧЕНІ ДЛЯ ЛЮДСТВА

Надія Церкви полягає в тому, що вона царюватиме з Христом тисячу років, зв'яже сатану,

підніме людство з гріха, болю та смерті і, як каже Святе Письмо, "витре сльозу... із обличчя усякого" (Іс. 25: 8). Це – діло Бога, бо Він усю цю річ запланував, задумав. Це – діло Христа, бо Він купив людський рід і є Посланцем Отця – "початком Божого творива", "початком, первородженим з мертвих, щоб у всьому Він мав першенство" – не першенство над Отцем, а першенство над усіма іншими (Об. 3: 14; Кол. 1: 18).

Тому ми бачимо виразніше, ніж Йов, що всі наші благословення є від Бога, а не від нас. Ми бачимо виразніше, оскільки ми духовно зачаті. Знаємо, що ми не маємо жодних прав. Все, що ми можемо, це просити про Боже милосердя. Та не всі здатні чути це Послання милосердя: "Для невіруючих... бог світу цього осліпив розум" (2 Кор. 4: 4, Дерк.).

Тож бачити можуть тільки ті, чиї очі особливо помазані. Як сказав Ісус за Своїх днів: "Очі ж ваші блаженні, що бачать, і вуха ваші, що чують" (Мт. 13: 16). Також св. Петро підтверджує думку про засліплення тих, які розіп'яли Господа: "Браття, знаю, що вчинили ви це з несвідомості" (Дії 3: 17).

З нашого кращого становища ми можемо (більше ніж Йов) з повним підкоренням сприймати усілякі випробування, які Бог у Своїй мудрості та любові вважає за потрібне дозволити на нас. Якщо ми – Його діти – ми зобов'язані приймати всі наші випробування як Його провидіння, розпорядження і порядок.

"І все, що тільки маю я,
Даю Йому – це втіха.
Життя і серце, силу всю
Даю Йому навіки".

R5417 (1914 р.)

ЯК БОГ ПОВОДИТЬСЯ З ТИМ, ЩО В НАШИХ РУКАХ

Господь покликав Мойсея до великого та почесного діла – визволити Свій народ з рабства Єгипту. Мойсею було вісімдесят років. Тривалий досвід у єгипетському дворі дав йому розуміння того, як належить правити. Степан розповів (Дії 7: 22), що "Мойсей був навчений всієї премудрості єгипетської, і був міцний у словах та в ділах своїх". Згідно з переказом він також був здібним воєводою єгипетського війська.

Однак він відмовився від усіх цих земних зваб, щоб розділити свою долю зі зневаженим народом Бога (Євр. 11: 24-26). "Мойсей... відрікся зватися сином дочки фараонової. Він хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху. Він наругу Христову вважав за більше багатство, ніж скарби єгипетські, бо він озирався на Божу нагороду", віддавав перевагу бути з Божим вибраним народом, Ізраїлем, у його труднощах, і мати частку з ним в Обітниці, даній його батькам.

Як важливо було, щоб людина, яку Бог покликав стати вождем Ізраїлю при виході з рабства, була вченою, добре освіченою, щоб за таких умов стати на чолі народу! Не сумніваємось, що його мандрування як пастуха по пустині впродовж сорока років, коли він випасав стада Їтра, свого тестя, дозволило йому добре вивчити кожен шлях, кожне узгір'я, кожен потік, що згодом дало велику перевагу, коли він, під Господнім проводом, став вождем Ізраїлю в пустині по дорозі до Ханаану.

ПОКОРА, ЗДОБУТА ДОСВІДОМ

Але цей сорокарічний досвід серед мідіян навчив Мойсея ще іншого важливого уроку – уроку покори. Довга самотність зробила його стриманим. Більше того, невдовзі після погіршення стосунків із царським домом Єгипту він спробував визволити свій народ, але той не бажав його служіння і навіть відмовився від його втручання. Тому тепер, коли Господь посилав його для великої праці, він сумнівався у своїй здібності вивести народ Ізраїлю з рабства у землю Ханаан, відчував боязнь і погоджувався неохоче.

Господь з'явився Мойсеєві в палаючому кущі, який не згоряв, і дав доручення, запевнивши, що Він, Єгова, обов'язково буде з ним. Мойсей, цілком зрозуміло, відчував значущість цього завдання і власну неспроможність. Він переконував, що не має вміння і потребує когось, більш авторитетного, щоб вплинути на серце володаря Єгипту. Він розумів, що дозволити ізраїльтянам полишити службу суперечитиме

цілям та політиці єгиптян. Тому він промовив до Господа: "Хто я, що піду до фараона і що виведу з Єгипту синів Ізраїлевих?" Та Господь запевнив його, що Він Сам за це відповідатиме і буде керувати усім.

"ЩО ТО В РУЦІ ТВОЇЙ?"

Мойсей забажав додаткової демонстрації Божої згоди та сили. Він запитав: "Як мені дати знати Ізраїлю, що Ти послав мене, бо вони не повірять?" Тоді Господь сказав: "Що то в руці твоїй?". Мойсей відказав: "Палиця". І Господь повелів: "Кинь її на землю!" Мойсей зробив так, і палиця стала змією, так що Мойсей втік від неї. Коли б він не знав, що перед тим було в його руці, то подумав би, що це була змія. Але він знав напевно, що палиця стала змією. Тоді Бог сказав ухопити змію за хвіст, і коли він це зробив, то вона знову стала палицею в його руці.

ЛЕКЦІЇ ДЛЯ НАС

З цього ми беремо лекцію, що якщо Господь посилає нас з якоюсь місією, ми не повинні думати, що завоюємо світ, а повинні усвідомлювати власну малозначність і, відповідно, відчувати, що ми для цього зовсім невідповідні. Треба розуміти, що без Його допоміжної благодаті ми нічого не вдіємо. Ми повинні бути переконані, що уповноважені Ним і що наша місія не є власною вигадкою. Треба бути переконаним, що за всім цим стоїть Господь. А тоді в нас повинна бути повна довіра до Нього.

У нас повинно бути враження, що ми немовби кажемо з Мойсеєм: "Я не можу нічого". Але якщо ми хочемо служити Господу, ми повинні дивитися, що є в наших руках – який талант. Бог настільки мудрий, що може використати наш найскромніший талант для Своєї слави. Річ, якою Він хоче, щоб ми послуговувалися, вже може бути в наших руках, та ми можемо її не помічати. Яким би пересічним не було наше життя, Бог здатний задіяти нас і дати нам потрібні уроки, пов'язані з тим, що відбувається з нами.

Інша лекція, яку ми можемо взяти з Господньої поведінки з Мойсеєм, така: речі, які ми маємо в наших руках, які є в межах нашої досяжності, можуть стати для нас шкідливими, коли б не Божа сила, яка здатна зробити так, щоб все було для нашого добра. Якщо ми маємо дух служби, Господь може і охочий вжити речі, які є прямо під нашою рукою, а не обов'язково далеко, і що Божественна сила, яка панує над злом, може зробити так, що все допомагатиме на добре тим, хто любить Його. Ми щораз більше вчимося цих лекцій. Тому, якщо ми хочемо служити, треба глянути, що є в нашому розпорядженні, які речі ми можемо вжити.

ВІРНИЙ У МАЛОМУ – ВІРНИЙ У ВЕЛИКОМУ

Багато людей хотіло би служити Господу тисячею мов. Їм здається, що коли б вони знали тисячу мов, то співали б усіма. А звідки ми знаємо, що використовували би тисячу мов, якщо ми не можемо вірно використовувати ту, яку знаємо? "Хто вірний в найменшому", буде вірний у більшому.

Є багато людей, які люблять промовляти до тисяч. Але якщо ми не можемо звернутись до тисяч, то потрібно звернутись хоча б до одного. Деякі кажуть, що коли б вони мали мільйон доларів, то дали б його Господу. Та Господь, мабуть, ніколи не дасть їм такої можливості давати великі суми, якщо вони не проявляють схильності давати те мале, що вже є у їхньому розпорядженні. "Бо хто має [через використання талантів], то дасться йому, хто ж не має [через нехтування своїм талантом], забереться від нього й те, що він має".

Тому лекцією випробувань Мойсея для нас, мабуть, є вживання того, що ми маємо в наших руках. Ця ж лекція дана іншим чином у випадку бідної вдови, яка молила пророка Єлисея про допомогу. Вона була в нужді, і її кредитори збиралися забрати двох синів за борги. "Що є в тебе в домі", – запитав Єлисей. Жінка відповіла: "Нічого нема в домі твоєї невільниці, є тільки горня оливи". Тоді пророк звелів їй піти та позичити в сусідів порожній посуд – "набери чимало" (Гиж.) – і почати наливати олію в посуд. Жінка послухалася, і весь посуд був наповнений олією, так що вона мала її, щоб продати і заплатити борг. Господь використав те, що було в її руці.

Так само було у випадку Господнього чуда, коли Він нагодував тисячі людей. Він запитав: "Що ви маєте в руках?" Він не казав: "Як далеко до міста?", і не казав апостолам брати віз і їхати до міста по хліб і м'ясо. Ні, Він промовив:

"Використайте те, що маєте". Потім Він благословив п'ять хлібів і дві малі риби, щоб вдосталь нагодувати п'ять тисяч. І їли "скільки хотіли вони", а те, що позосталось, учні зібрали, наповнивши дванадцять кошів (Ів. 6: 5-13). Так і ми повинні використовувати всі наші таланти і можливості. Господь хоче, щоб ми використали те, що маємо, і ми матимемо благословення з цього. Чим більше ми вірні у використанні наших привілеїв, тим більшими будуть наші благословення від Нього.

ОБРАЗНІ ВИПРОБУВАННЯ МОЙСЕЯ

На додаток до згаданих лекцій ми вважаємо, що є ще інше значення у тому, що було з Мойсеєм, і у визволенні Ізраїлю. Ми повинні бачити щось, що зображує умови наших днів. Мойсей діяв під Божественним проводом. Багато речей, пов'язаних із цією місією Мойсея до ізраїльтян, мабуть, є образом визволення Божого народу від влади зла. Фараон був образом сатани. Ми живемо у відповідному часі, коли Бог має на меті визволити всіх від влади сатани. Ісус та Церква будуть знаряддям Єгови, і це визволення буде працею Месії як Божого Представника.

Палиця представляє авторитет. Це було проілюстровано у той час, коли Господь пояснював, що Аарон має представляти Його як голова племені Левії. В Ізраїлі постало нарікання, тому Господь через Мойсея наказав головним із дванадцяти племен взяти кожному свою палицю, написати на ній своє ім'я і відіслати до Намету (4 М. 17: 1-9). Палиця Аарона мала бути відіслана з іншими, бо це була палиця роду його батька. І коли вранці оглянули палиці, Ааронова палиця випустила бруньки, зацвіла і принесла мигдалини.

Це дає нам підстави вважати, що палиця в загальному може представляти авторитет. Як рука є владою, так палиця є авторитетом. Ось так палиця може бути особливим представленням Божественної Сили та Правління. Навряд чи можна надто категорично казати про позаобразне виконання цих подій з життя Мойсея. Але можна припустити, що тим чи іншим чином влада Бога може бачитися злом, адже змій був злом. Зло, видається, тріумфувало шість тисяч років. Коли Мойсей та Аарон прийшли перед лице фараона, Мойсеєва палиця стала змієм. Тоді чаклуни покидали свої палиці, які теж стали зміями. Та Мойсеєва палиця проковтнула всі палиці чаклунів.

ПОВЕРНЕННЯ ВЛАДИ ПАЛИЦІ

Ми б дуже хотіли знати, що ці речі означають, як Бог дозволить світу під владою сатани мати годину тріумфу. Буде дозволений великий Час Утиску, тому що Божественний авторитет та правління кинуті на землю.

Думаємо, що цей стан речей є зараз. Люди втрачають довіру до Бога. Їм здається, що жодного Бога немає. Намір Вищої Критики та Еволюції – створити в людства враження, що немає Бога, окрім природи. І як людство хапається цієї ідеї про природу-бога, кажучи, що вона безжалісна, невблаганна, безлика, то це, цілком ймовірно, витре всяку думку про Бога Справедливості та Любові. "Нема страху Божого перед очима їхніми", – говорить Писання. Тож можемо сподіватися великого Часу Утиску, коли влада Бога буде здаватися ще одним проявом зла, немовби владою зла. Вхоплення палиці влади знову, трохи згодом, буде поверненням Божественного авторитету.

R5418 (1914 р.)

ДУХОВНО ЗАЧАТІ У "СВЯТЕ"

Наші вуха і наш язик приносять багато благословень і в цілому є чудовими слугами. Однак ними інколи важко орудувати, щоб це не створювало непорозумінь. Більше половини існуючих труднощів є наслідком непорозумінь. Неправильно розуміють Бога, неправильно розуміють Біблію, неправильно розуміють проповідування. Не дивно, що неправильно розуміють також "Виклади Святого Письма", "Тіні Намету" та "The Watch Tower". Все, що ми можемо зробити, це викласти справи наново, сподіваючись, що наш язик чи перо прислужаться нам ще краще, або що очі та вуха читачів будуть для них кращими слугами.

ЗАЧАТТЯ Є ПЕРЕТВОРЮЮЧОЮ СИЛОЮ

Раз за разом ми намагалися показати, що у випадку кожного окремо взятого християнина

зачаття Святим Духом є перетворюючою силою, за допомогою якої він переходить від людської до нової природи. Цей перехід гарно змальований в образах Намету, де священик заходив із Подвір'я у Святе. На цей час Подвір'я представляє земний стан тих, які наближаються до Бога, але ще не посвятили своє життя повністю Йому та Його службі.

Після вчинення посвячення, Ісус, як наш великий Первосвященик, приписує Свою заслугу, щоб заховати недоліки нашої плоті, і вслід за цим представляє нас Отцю. Таким чином наше посвячення земної природи стає задовільним, і в Божественному сприйнятті ми з цієї миті є мертвими за плоттю і живими за духом – зачатими знову, але вже не тлінним насінням, а Духом Бога. Щодо Бога, усі зачаті таким чином знаходяться в Святе – тобто є Божими дітьми, спадкоємцями Бога. Відтепер їх освічує Правда, як це представлено в семираменному Золотому Свічнику; вони мають духовний харч, як це представлено в Столі з Покладними Хлібами, і привілей поклонятися та молитися, як це представлено в Золотому Вівтарі.

Цей стан триватиме до кінця Віку, коли буде дано суд, випробування, буде зроблено різницю між найбільш вірними, Малою Черідкою, класом Царського Священства, та менш вірним класом Великої Громади, яка з того часу буде образно представлена поколінням Левія.

У цьому новому порядку речей, після встановлення Царства Месії, відмінність між Церквою, співспадкоємцями з Христом, та більшим класом позаобразних левитів, буде постійною, і служба обох буде відрізнятися. Перші будуть Священством, яке відповідатиме Священству Мелхиседека – Священика на Своїм престолі. Праця останніх більше відповідатиме тому, що робили левити, а саме, навчаючи народ тощо, як слуги священиків, від яких вони отримуватимуть вказівки.

R5418 (1914 р.)

ПРИТЧІ ПРО ЦАРСТВО

Луки 13: 18-30

"Не кожен, хто каже до Мене: Господи, Господи! увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі" (Матвія 7: 21).

Деякі, мабуть, помітили, що майже всі Ісусові учення стосувалися Божого Царства. Справа в тому, що Боже Царство є великим Божественним ліком, обіцяним для звільнення людства від прокляття, а також для благословення охочих та слухняних шляхом підняття з гріха та умов смерті, повернення до гармонії з Богом та вічного життя, яке Він готовий дати всім люблячим Його. Усе, що відбувалося у світі до приходу Ісуса, було лише приготуванням. Навіть життя та безсмертя не були виведені на яв до першого приходу. Про це читаємо: "Христос... вивів на світло життя та нетління Євангелією". До цього були натяки, підказки та обітниці грядущих благословень, але спосіб їх приходу і т. д. не був виведений на світло.

Образні жертви Ізраїлю давали великий урок: що перед отриманням цих благословень повинні бути складені кращі жертви. Образне царство Ізраїлю показувало, що Месія має бути могутнім Царем, правителем із великою владою. Та коли останній цар з лінії Давида, Седекія, був скинутий з престолу, Господь через пророка звістив: "Я зруйную, зруйную, зруйную, – і його не буде, аж доки не прийде Той, Кому він належить, і Я дам Йому" (Єз. 21: 25-27).

Праця Ісуса в Його першому приході, Його жертовна смерть як примирення за гріх людини, була потрібна як основа, як вступний крок до встановлення Божого Царства, щоб визволити людину від влади гріха та смерті. Та хоча Відкупитель помер вісімнадцять століть тому (написано у 1914 році. – *прим. ред.*), Царство ще не встановлене. Ми далі молимося "Нехай прийде Царство Твоє". Однак, здобувши світло зі слів нашого Господа та апостолів, ми бачимо, що Божественний задум не зупинився. Іде пошук вибраної Церкви, яка має бути Нареченою Христа та Його співспадкоємицею у Його Царстві, і доки ця велика праця не завершиться, Царство не може прийти. Після того, як повне число Його вибраної Церкви

буде вдосконалене у Першому Воскресінні, вони царюватимуть із Ним, як Він обіцяв – будуть "Царським Священством", "царями, священиками Богові".

Без сумніву, ці риси Божого Плану містять цілком достатньо пояснень того, чому Спаситель стільки проповідував і навчав про Царство. Різні притчі, які ілюстрували Царство, показували його з різних поглядів, так само як ми можемо фотографувати людей або будинки, або ту саму людину чи річ у різному віці чи стані розвитку, або під різним кутом. Так і притчі про Царство розповідають про переслідування, що мали прийти на тих, які повинні стати спадкоємцями Царства. Інші розповідають про велику зовнішню видимість процвітання, тоді як справжній клас Царства далі мав залишатися Малою Черідкою.

Принаймні одна притча розповідає про майбутню працю Царства, коли Церква буде укомплектована і сяде з Христом на Його престолі. Це притча про Овець та Козлів, про час виконання якої однозначно каже вираз: "Коли ж прийде Син Людський у славі Своїй, і всі Анголи з Ним, тоді Він засяде на престолі слави Своєї. І перед Ним усі народи зберуться, і Він відділить одного від одного їх, як відділяє вівчар овець від козлів" (Мт. 25: 31, 32).

Цей поділ світу, поган, проходитиме поступово протягом тисячі років і остаточно принесе найбільш повне розділення, показуючи, де є вівці Господньої милості, даючи їм передбачені благословення, а також знищуючи клас козлів, які дійсно є слугами гріха та сатани. Вони підуть на вічне покарання, символічно зображене вогнем. Це покарання буде вічним, навіть якщо вони не будуть цього усвідомлювати, бо "заплата за гріх смерть", а не муки. Тому вічним покаранням буде вічна смерть, від якої не буде відкуплення, ані повернення в майбутньому.

ГІРЧИЧНЕ ЗЕРНО

У цій лекції згадуються дві ілюстрації Царства. В одній Господь порівнює Царство до зерна насіння гірчиці, яке з малого виростає на доволі великий кущ, і птахи гніздяться на його гілках. Це, очевидно, мало зображувати зовнішній вигляд Церкви – настільки принадний, щоб привабити птахів. У іншому місці Ісус сказав, що ці птахи представляють лукавого та його знаряддя, завжди готові повидзьобувати насіння Правди і протидіяти євангельському задуму (Мт. 13: 4; Мт. 13: 19). Також в Об'явленні великий Учитель говорить про Церкву, що вона стала Вавилоном, безладдям, "пристановищем усякого птаха нечистого і ненависного" (Об. 18: 2, Хом.). Таке порівняння доречне.

Учитель також проілюстрував обставини Своєї Церкви як Царства в зародку. Його друга притча говорить про жінку, яка поклала трохи закваски до трьох мірок муки, доки весь заміс не вкисне. Це, як починають розуміти дослідники Біблії, означає зіпсуття Божественного Послання – духовного Харчу, який Бог приготував для Церкви. Жінка в символічній мові представляє церковну систему, і Вчитель говорить нам, що така церковна система домішає закваски, тобто дріжджів, до харчу Божої сім'ї, аж все місиво зіпсується. Зауважте, що в Біблії закваска завжди використовується як символ зіпсуття, гріха. Ця притча показує, що віра, раз передана святим, загубиться, зіпсується, змішається з неправдою, аж перестане бути поживною для сім'ї. Св. Павло описує цю саму річ, кажучи, що в останні дні "від віри відступляться дехто,.. ті, хто слухає духів підступних і наук демонів" (1 Тим. 4: 1).

Ці фальшиві учення сьогодні завдають клопотів Божому народові. Наше серце є кращим, ніж наша голова, бо серце посвяченого є в гармонії з Нескінченним, тоді як віровчення Середньовіччя таким не є. Благословення, які останнім часом приходять на дослідників Біблії, є, як правило, результатом полишення віровчень, сформульованих у Середньовіччі, і повернення до учень Ісуса, апостолів та пророків – єдиних натхнених авторитетів. Тільки їхні слова становлять потрібний харч, яким ми повинні годуватися. Божого Слова достатньо, щоб Божа людина була достатньо забезпеченою (2 Тим. 3: 16, 17).

Деякі дорогі нам особи з християнського народу, дивлячись на речі, очевидно, під неправильним кутом, далі є ведені в оману, думаючи, що Церква, Боже Царство в зародковому стані, може виконати працю, яку Бог призначив для Церкви у її майбутньому прославленому, удосконаленому стані. Вони заплющують очі на факт, що число язичників порівняно з числом християн подвоюється

кожне століття. Рахуючи християн на сотні мільйонів, вони цілковито ігнорують факт, що, за словами Ісуса, Євангельська Церква, Вибрані, які йдуть слідом за Ним, загалом є лише Малою Черідкою (Лк. 12: 32).

СПАСІННЯ ПОКЛИКАНИХ

Благословення для язичників – це благословення не тільки для тих, які живуть зараз, але для всіх, які жили коли-небудь. Царство Месії матиме славний тріумф у властивому в Господа часі. Знання про славу Бога наповнить цілу землю (Іс. 11: 9), аж ніхто не потребуватиме казати своєму ближньому або братові: "Пізнайте Господа!", бо всі будуть знати Його (Єр. 31: 33, 34). Щоб усі могли прийти до знання Правди, Бог обіцяв "воскресіння [мертвих] праведних і неправедних", щоб "всі, хто в гробах, Його [Сина Людського] голос почули і повиходили". Нечисленні вірні вийдуть до слави, честі та безсмертя і матимуть частку в Царстві. Натомість численні непримирені вийдуть пізніше, щоб їм була засвідчена Божа Любов, щоб вони отримали можливість мати нагороди і покарання Царства, які б допомогли їм повернутися до всього втраченого в Адамі і відкупленого на Голгофі.

Деякі запитували Господа: "Невже так мало спасеться?" Ісус не дав прямої відповіді на питання, мабуть, із двох причин: (1) Святий Дух ще не прийшов, і Його послідовники ще не були готові зрозуміти Божий План повною мірою. (2) Ще не був свій час пояснювати всі подробиці духовного спасіння Церкви, яка має бути схожою на свого Господа, а також наступної реституції світу до образу та подоби першого Адама. Ісус застосував цю річ до Своїх слухачів особисто, кажучи: "Силкуйтеся ввійти [до Царства] тісними ворітьми, бо кажу вам, багато-хто будуть намагатися ввійти, та не зможуть! Як устане Господар та двері замкне, ви зачнете вистоювати ізнадвору, та стукати в двері й казати: Господи, відчини нам! А Він вам у відповідь скаже: Не знаю Я вас, звідки ви!"

Якийсь час двері Високого Поклику Церкви стоять прочинені. Ісус відчинив цей новий шлях до життя через завісу, тобто через Свою плоть – Свою жертву (Євр. 10: 19, 20). Можливості увійти на цей шлях були спочатку запропоновані юдеям, та згодом Бог, знайшовши відповідних осіб серед цього народу, звернув Послання тут і там до поган, що продовжується вже понад вісімнадцять століть. Очевидно, що зібрання вибраних майже завершилося. Як тільки останній з них доповнить вибране число, закваліфікується до слави і перейде за двері, вони зачиняться.

Десь у світі у той час, посеред великого Часу Утиску, настане велике пробудження релігійної думки. Тоді багато почнуть казати, що вони знехтували великою Нагородою, не зуміли купити дорогоцінну перлину, запропоновану їм на вигідних умовах – ціною того незначного, що в них було. Тоді постане великий плач посеред цього класу і волання: "Господи, Господи, невже ми не належатимемо до класу Нареченої?" Та Господь не признаватиме їх як громаду Нареченої. Вони будуть у великому смутку. Скрізь буде чутно плач та скрегіт зубів. Це не буде десь у віддаленому місці вічних мук, як ми свого часу припускали, але, як дає зрозуміти розповідь, саме тут, на землі, серед класу, який, дізнавшись про Високий Поклик, знехтував його привілеями.

Представляючи справу Своїм слухачам (але потім пристосовуючи її до всіх, хто чув Послання в Євангельському віці), Господь дає зрозуміти, що деякі з них будуть у тісних стосунках із Ним та Його послідовниками. Вони мають вид побожності і твердять, що зробили багато великих справ, однак Господь не признається до них, коли це стосуватиметься привілеїв у Царстві. Вони навіть не матимуть частки у земному Царстві. Воно буде дане Гідним особам минулого, які жили і померли перед відкриттям Високого Поклику.

Авраам, Ісак, Яків та всі пророки і вірні минулого мають бути князями по всій землі, видимими представниками невидимого Месії та Його Церкви в славі. Спадкоємці Царства не будуть тільки з юдеїв, бо юдеї як народ не були достатньо святими, а Господь міг прийняти тільки святих. Коли поклик до співспадкоємства в Царстві завітав до поган, деякі прийшли зі сходу, заходу, півночі та півдня і отримали частку в Царстві. Юдеї перші мали Божу милість, а погани – останні, однак деякі з перших втратили привілеї та нагоди.

R5406 (1914 р.)

КОРИСНІ РОЗМОВИ ЗА СТОЛОМ

Луки 14: 7-24

"Хто бо підноситься, буде впокорений, а хто впокоряється, той піднесеться" (вірш 11).

Значна кількість передових християн, дослідників Біблії, недавно неформальним чином прийняла звичай розмовляти про Біблію під час споживання їжі. Знаємо багатьох, які вважають це корисним. Споживати небесну їжу в той самий час, коли ми засвоюємо тілесну, цілком слушно. Відволікти розум від речей цього світу і думати про небесне корисно у всіх відношеннях. Бачимо, що таким був звичай Ісуса.

Сьогоднішня лекція показує Учителя за столом на гостині у відомого фарисея, де Він розмовляв у притаманній тільки Йому манері. У притчі Учитель піддав критиці зібраних гостей, зазначивши, що вони самолюбно обирали почесні місця, і намагався дати їм зрозуміти, що самолюбний дух матиме відношення до побудови їхнього характеру і до їхньої придатності або непридатності до почестей Царства, яких вони сподівалися.

Коли запрошували на прийом, треба було скромно зайняти звичайні, непримітні місця, не знаючи, скільки може бути тих, кого господар вважатиме більш достойними. Тож якщо господар помітить тих, хто зайняв скромні місця, і проявить бажання, він може попросити їх пересісти на більш почесне місце. Так їм буде виявлена честь, і ця честь дістанеться їм належним чином, тоді як зайняти почесне місце непрошеним чином означало б, щонайменше, наразитися на невдоволення господаря або почути прохання зайняти гірше місце і, тим самим, досить осоромитися, коли більш почесне буде дане тому, хто вважається більш гідним.

Учитель сказав, що цього принципу дотримується Він і Його Отець: "Хто бо підноситься, буде впокорений, а хто впокоряється, той піднесеться". Апостоли навели схоже твердження, кажучи: "Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать"; "Покоріться під міцну Божу руку, щоб Він вас Свого часу повищив" (Як. 4: 6; 1 Петр. 5: 6).

Думка у тому, що корисливим, пихатим духом Господь не може довірити високе становище. З таким духом вони можуть завдати шкоди собі та Його справі. І навпаки, Він шукає тих, у кого покірний розум і кому не зашкодить возвеличення, хто не буде в небезпеці відхилитися в майбутній праці, до якої покликано всіх із класу Царства.

Звертаючись до господаря, Ісус сказав йому щось на зразок компліменту: "Коли ти справляєш обід чи вечерю, не клич друзів своїх, ні братів своїх, ані своїх родичів, ні сусідів багатих, щоб так само й вони коли не запросили тебе, і буде взаємна відплата тобі. Але, як справляєш гостину, клич убогих, калік, кривих та сліпих, і будеш блаженний, бо не мають вони чим віддати тобі, віддасться ж тобі за воскресіння праведних".

Фарисей зробив саме так, запросивши Ісуса на обід і, очевидно, Його учнів. Він добре знав, що вони бідні і не зможуть запросити його у відповідь. Слова Учителя, мабуть, підбадьорили його. У всякому випадку, вони виразили величний принцип, який повинні визнавати усі, багаті та бідні. Якщо ми здобудемо нагороду за добрі вчинки в теперішньому житті, то що нам дістанеться в майбутньому?

Тому дотримуймось поради Учителя і будьмо доброзичливими до тих, хто не може віддячитися, переконані, що Бог оцінить такі речі, як зроблені заради милості, заради праведності, і дасть відповідну нагороду. Ми не маємо на думці, немовби Учитель хотів сказати, що недобре запрошувати друзів або сусідів, або родичів, які, у свою чергу, можуть запросити нас, але ми не повинні думати, що, роблячи так, ми складаємо собі якийсь скарб на небесах.

За днів Ісуса було більше причин, ніж тепер, кликати вбогих, кульгавих, калік. Сьогодні цивілізовані люди визнають, за спільною згодою, обов'язок перед вбогими, каліками та сліпими. За громадські кошти, за рахунок загального оподаткування для них влаштовують будинки опіки. Той, хто у властивому дусі пристає до того, щоб оплатити догляд за вбогими, робить щось, що в Божих очах є похвальним; але той, хто платить такі податки тільки з примусу, не оцінюючи їх, очевидно не заслуговує поваги. Однак усіма подібними інституціями треба завідувати так, щоб це давало помірні вигоди і було достатньо добрим для нас та для наших родичів, коли б ми або вони були в потребі.

За таких умов було б майже недоречно не підтримувати такі заходи, відмовлятися від таких пропозицій і сподіватися на особисту підтримку з боку друзів та родичів – на додаткові витрати понад сплачені ними податки. Усе в Божому Слові, здається, прищеплює, перш за все, дух справедливості, а також дух любові, доброзичливості та співчуття, який сягає за межі справедливості. Але все це повинно бути добровільним, а не примусовим, і бути ознакою наявної міри Святого Духа.

ВЕЛИКА БОЖА ГОСТИНА

Хтось під час вечері, вислухавши Ісусові коментарі, зауважив, що було би благословенною річчю брати участь у великій Гостині, якою буде запроваджене Боже Царство. Ісус підхопив цю тему і виголосив ще одну проповідь у вигляді притчі. Його притча-проповідь стосувалася, звично ж, Божого Царства.

Один чоловік влаштував велику вечерю і запросив багато гостей. Коли настав час вечеряти, Він послав слуг повідомити їх, кажучи: "Ідіть, бо вже все наготовано". Але ті, наче змовившись, почали відмовлятись. Один сказав, що купив поле, тому повинен піти і оглянути його, тож просить вибачення. Інший сказав, що купив п'ять пар волів і мусить їх спробувати, тож нехай йому вибачать. Ще інший сказав, що він недавно оженився, тому не може прийти. Коли слуга повернувся і розповів усе, Пан дому розсердився і сказав слузі: "Йди негайно на вулиці та провулки і приведи вбогих, кульгавих, сліпих та калік".

Значення притчі не треба шукати далеко. Бог справді наготував велику Гостину. Багато років тому Він послав слово до юдейського народу, що свого часу їм відкриється велике благословення – привілей стати членами Божого Царства, учасниками в ньому з Месією. Та коли з'явився Ісус, і настав час на влаштування гостини, ті, кого запрошено, проявили недбалість.

Ісус та Його учні якийсь час ходили скрізь, розповідаючи, що наблизилося Небесне Царство і що всі, хто повірив, повинні поспішити приєднатися до нього – прийти на Гостину – здобути для себе якусь частку благословень. Проте запрошені були самодостатніми, скупими, грошолюбними. Коли вони почули Послання Царства, то сказали: "Ми занадто зайняті земними перспективами". Отак вони поставилися недбало до Божого запрошення, яке поширилося на них через Ісуса та апостолів.

Особливо запрошеними були ті, хто в цей час вважав себе "святим народом" – фарисеї та законовчителі. Згідно з притчею, відкинення тих, хто був запрошений зі самого початку, дозволило вислати запрошення іншим – на вулиці та провулки міста. Це означало проповідувати Євангеліє вбогим. Наш Господь приймав митників та грішників, розповідав їм про Царство і запрошував полишити всі грішні та шкідливі речі, прийняти прощення гріхів, приходити і ставати спадкоємцями Божих обітниць, співспадкоємцями з Ісусом Христом, їхнім Відкупителем.

Майже всі проповіді Ісуса та Його учнів до П'ятидесятниці та після неї були до вбогих Ізраїлю – митників та грішників. Фарисеї, які відкинули нашого Господа, звинуватили Його у тому, що Він приймає грішників і їсть із ними.

ВЕЛИКА ГОСТИНА ПРЕДСТАВЛЯЄ БАГАТІ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Велика Гостина з притчі образно представляє багаті благословення Божого провидіння для Церкви – знання Правди, виправдання від гріха, зачаття Святим Духом, привілей присвоювати собі великі та цінні обітниці Божого Слова. Все це становить Гостину, яку Господь давав протягом вісімнадцяти століть і до якої Він запрошував, тобто кликав, деяких. Запрошеними були, перш за все, фарисеї, "релігійні світила", представники Мойсея, і, по-друге, вбогі, грішні, нещасні, покидьки Ізраїлю, клас блудного сина.

Деякі з цього класу прийшли, проте їх не вистачало, щоб заповнити запропоновані місця. Іншими словами, серед юдеїв було недостатньо "справжніх ізраїльтян", прийнятних для Бога, щоб заповнити встановлене заздалегідь число вибраної Церкви. Тому Учитель послав Своїх слуг втретє, кажучи, щоб вони йшли за місто, на розхідні шляхи та загороди і вмовляли людей прийти, щоб Його Дім наповнився, щоб не залишилося вільних місць.

Це стосується, очевидно, послання Євангелія до поган. Протягом вісімнадцяти століть це Послання лунало тут і там по всіх розхідних шляхах та загородах, закликаючи, запрошуючи, притягуючи тих, хто має вуха, щоб слухати, і прихильне серце. У цілому вони не є великою

громадою, ані не представляють багатьох світил цього світу. Апостол пише: "Дивіться бо, браття, на ваших покликаних, що небагато-хто мудрі за тілом, небагато-хто сильні, небагато-хто шляхетні", вибрані Богом, але переважно "вибрав Бог бідарів цього світу за багатих вірою", щоб бути спадкоємцями Царства (1 Кор. 1: 26, 27; Як. 2: 5).

Остаточно повне число, задумане великим Господарем, буде покликане, вибране і виявиться гідним через Христа зайняти місце за столом – брати участь у великій Гостині. Це буде Весільна Гостина на честь весілля Агнця, після того як Його дружина приготується (Об. 19: 7-9). На цій гостині, знаємо, буде допоміжна громада, яка не заслужила бути класом Нареченої. Їх образно можна назвати приятельками Нареченої, класом Великої Громади, оскільки після слів про зібрання Нареченої ми маємо Господнє послання до тих, які слідом будуть визволені з Вавилону: "Блаженні покликані на весільну вечерю Агнця!"

Можете собі уявити почесті та радість цього великого бенкету! Пахощі майбутнього добра вже доходять до нас до передпокою, перш ніж ми увійдемо в бенкетну залу. Ці аромати приходять до нас через надзвичайно великі та цінні обітниці Божого Слова, даючи запевнення у Його вірності і певності того, "чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало", але що "Бог приготував був тим, хто любить Його" понад усе.

Запрошені першими не скуштують цієї вечері, хоча, дякувати Богу, Божественне провидіння влаштувало інший бенкет, який упродовж Царства пошириться на всі нації, племена, язики та народи – "гостину з страв ситих" (Іс. 25: 6-8).

R5414 (1914 р.)

ПОСВЯЧЕННЯ В НИНІШНІХ УМОВАХ

Посвячення є іншою назвою освячення і означає відокремлення. Освячення, тобто посвячення, тісно пов'язане з виправданням, бо хоча існує часткове виправдання – коли особа відвертається від гріха до Бога, повне виправдання, тобто виправдання до життя, неможливе, доки особа не вчинить повного посвячення. Отже, з того часу, як хтось звертається до Бога, полишає гріх і намагається знати та виконувати Божу волю, здається, існує певна міра посвячення, відокремлення для Бога, яка є протилежністю наслідування зла. Кожен крок до Бога є кроком до освячення і виправдання.

Оглядаючись назад на образ, який це ілюстрував, бачимо, що левит або священик, вперше наближаючись до Намету і маючи бажання увійти, бачив здаля білу огорожу, яка оточувала Подвір'я. Знаючи трохи, що знаходиться за нею, він підходив ближче. Дійшовши до брами, він бачив, що Подвір'я є священним місцем, і туди нікого жодним чином не впустять, доки він не визнає жертви на мідному жертовнику всередині.

ПОСТУПОВІ КРОКИ ВИПРАВДАННЯ ТА ОСВЯЧЕННЯ

Так само є з особою у напівпосвяченому, напіввиправданому стані. Її першою лекцією біля брами Подвір'я є розуміння того, що вона грішна, що Бог не приймає грішних, що прийнятими можуть бути тільки ті, які наближаються до Нього через визнання великої Жертви. Визнавши Жертву, прийнявши смерть Христа для виправдання від гріха, її наступним кроком буде більше посвячення, а значить, більш повне виправдання. Якщо йти далі, то це приведе до мідної умивальниці на Подвір'ї, яка представляє обмивання з тілесного бруду – можливість стати більш чистим у житті, роблячи все можливе, щоб звільнитися від гріха. Це також приємне Богу.

Однак така особа ще ані не виправдана повністю, ані не освячена повністю. Коли вона йде вперед, наполегливо прагнучи бути ближче до Бога, вона приходить до дверей Намету, де усвідомлює, що далі йти неможливо, хіба що через смерть – смерть людської волі, підкорення всіх людських прав та інтересів. Вона бачить, що її смерть повинна бути жертовною смертю, що її повинен визнати Первосвященик, що Первосвященик повинен надолужити її недоліки через приписання Своєї заслуги, перш ніж Небесний Отець прийме її повне посвячення.

Таким чином, її посвячення відбувається перед її виправданням до життя. Вона повинна віддати себе на жертву ще до того, як Ісус може її прийняти, ще до того, як Він може представити її Отцю, ще раніше, ніж вона може

стати одним із Його членів. Це має бути членство в земному Тілі Христа задля страждання та смерті і членство в духовному Тілі заради життя та слави. Запечатання посвячення стане Божественним прийняттям цього посвячення, про що свідчитиме зачаття Святим Духом. А про зачаття Святим Духом свідчить оцінювання Божих глибин, як це показано в жертовнику кадіння і столі з покладними хлібами, у випробуваннях обтісування та полірування, а також у нагодах служби. У деяких випадках ці різні кроки робляться майже одночасно.

Після Божого прийняття треба тривати у посвяченні, підтримувати його. Ми повинні перебувати у Христі, щоб стати учасниками Царського Священства за завісою, спадкоємцями Бога і співспадкоємцями з Ісусом Христом, нашим Господом. Якщо в цей час ми страждаємо з Ним, то будемо також царювати з Ним у славі.

ЩОДО ТИХ, ЯКІ ПОСВЯТИЛИСЯ ПІСЛЯ ТИСЯЧА ВІСІМСОТ ВІСІМДЕСЯТ ПЕРШОГО РОКУ

Дехто виявив цікавість, який доказ має той (якщо має), хто посвятився після 1881 року, що його посвячення прийняте Богом. Ми б сказали, що це залежить від того, як давно особа посвятилася. Якщо зовсім недавно, то в неї ще немає переконливих доказів для підтвердження. Але якщо минув рік або два, і вона за цей час не отримала жодних доказів зачаття Святим Духом – не здобула більше вміння розуміти і оцінювати Правду, не відчула любові до Правди і бажання служити їй, не знайшла нагод служити Правді і не мала відповідних випробувань – у такому випадку в неї повинні бути причини сумніватися в Божественному прийнятті її посвячення.

При цьому ми схильні сумніватися, чи це було належне посвячення. На нашу думку, Бог так чи інакше приймає кожне посвячення, і зламаним та упокореним серцем Він жодним чином не погордує. Він не гордував у древні часи тими, хто посвятив Йому своє життя – пророками та вірними ізраїльтянами давнини. Він не знехтував ними і не відкинув їх. Вони знайшли нагоди для служіння і отримали свідоцтво (Євр. 11: 7), що подобалися Богу. Вони отримали особливе благословення як нагороду за свою слухняність та всі жертви, які приносили. Але це не означає, що вони мали зачаття від Святого Духа.

У цей час ми маємо всі підстави вірити, що число Вибраних ще не завершене, бо багато вінців втрачено. Бачимо, як день за днем, тиждень за тижнем приходять ті, які дають доказ прийняття їх Господом, які дають свідоцтво, що Господь дозволяє їм класти життя в Його службі. Але, безумовно, у близькому майбутньому прийде час, коли число вибраних буде завершене. Тоді залишаться тільки ті вакансії, які можуть з'явитися, коли хтось відпаде. У такому випадку багато може бути у стані посвячення, і Бог запросить їх зайняти місця тих, хто відпав. Вони отримають зачаття від Святого Духа і здобудуть нагоди служити Правді і страждати для неї.

Факти, очевидно, свідчать про те, що ще достатньо вакансій у вибраному числі, оскільки є люди, які приходять до Теперішньої Правди і посвячуються, які прийшли прямо зі світу. Це, здається, свідчить про те, що зараз немає достатньої кількості повністю посвячених, щоб завершити 144 000. Коли б вона була, вони мали б першість порівняно з непосвяченими.

ПЕРЕСІЧНЕ СТАНОВИЩЕ НИНІШНІХ ХРИСТИЯН

Видається, що сьогодні у християнстві можна бачити велику кількість тих, які тією чи іншою мірою зробили більш-менш свідомі кроки посвячення. Деякі визнають Відкупителя і потребу у Його ділі спасіння, а також факт, що Він дав Своє життя як відшкодування за гріх. Деякі пішли ще далі і доволі свідомо "обмились в умивальні".

Та переважна більшість, мабуть, не зайшла так далеко, бо не бачить причини йти далі. Більшість так званих християн сьогодні вважає, що достатньо жити моральним життям і все. Вони не досягли стану посвячення Богу і, відповідно, не дійшли до пункту життєво важливого виправдання. Більшість, очевидно, дійшла тільки до умивальні, де прагне обмитися і бути чистою.

Дізнаючись про послання Царства, яке лунає зараз, – що повне посвячення до смерті є єдиною умовою, на якій хтось може стати послідовником Ісуса, – деякі радо використовують це знання і віддають себе. Вони радо йдуть вперед до повного посвячення, повного виправдання. Якщо брати під увагу їхнє оточення і той факт, що більшість так званих християн у різних віросповіданнях поступається їм здобутками

(а не випереджає), на них дивляться як на особливих. Більшість не бачить, що ця особливість є саме тим, чого Бог вимагає від усіх, хто має бути співспадкоємцями з Христом, тих, хто має прямувати стежкою відданості та вірності, щоб вважатися гідним царювати з Христом у Його славному Царстві.

ВЕЛИКА ГРОМАДА

Варто звернути увагу на клас, згаданий у Святому Письмі як Велика Громада, який вийде з великого утиску і обмиє свою одежу та очистить її у крові Агнця (Об. 7: 14), щоб остаточно здобути становище позаобразних левитів. Ті, які належать до нього, пройшли різні етапи повного посвячення та Божественного прийняття і зачаття Святим Духом. Вони стали Новими Створіннями у Христі Ісусі і увійшли у Святе. Але через недостатність запалу та відсутність витривалості, через несприятливе оточення у Вавилоні вони не йдуть далі, не бачать, що єдиною умовою, на якій можна здобути небесні речі, є повне пожертвування земних речей.

Вони намагаються бути послідовниками Христа і послідовниками Мамони, прагнуть подобатися Господу і догодити світу, мають трохи Духа Господа і трохи духа світу, і в цілому не роблять поступу, не скидають зі себе плотські речі – гнів, ненависть, злобу та сварки, заздрість та лихослів'я, вчинки плоті та диявола, а, значить, не зодягаються у плоди Духа – віру, стійкість, знання, самовладання, терпеливість, побожність, братню доброзичливість, покору, доброту, любов.

Треба визнати, що вони не мали добрих наставників і не позбулися хибних уявлень – кривотлумачень Господнього Слова. Тим не менше, ми можемо тільки надіятися, що Бог вестиме тих, хто справді є Його дітьми, і через страждання переконає їх зайняти правильне становище.

Ми не думаємо, що Святе Письмо навчає, що Велика Громада досягне такого ж ступеня духовного розвитку, як Мала Черідка. Зрозуміло, Бог має лише один критерій досконалості для будь-якого зі Своїх створінь, але багато хто показує своїм життям, що коли б усе було гаразд, вони були би дуже віддані Господу і праведності. Та оскільки вузький шлях стрімкий, нерівний і веде круто вгору, в них немає сміливості йти далі. Вони не в змозі проявити таку любов та запал, які Господь дав як мірило для участі в Царському Священстві.

Віримо, що Господь, мабуть, не сподіватиметься від класу Великої Громади більше, ніж Він сподівається від ангелів. При цьому Він немовби говорить про кожного з них: "Без сумніву, ця особа за сприятливих обставин вважатиме за краще бути Моєю дитиною і жити в згоді зі Мною. Вона і не подумає жити в гріху, і швидше зазнає смерті, ніж зречеться Мого імені". Якщо таким буде випробування класу Великої Громади, то, мабуть, був із мільйон тих, які показали згадану ступінь вірності в минулому, під час Євангельського віку. Деякі з них, опинившись на кінцевому випробуванні, можливо, навіть стали мучениками.

ОПОЗИЦІЯ, ЯКА СТАЛА БЛАГОСЛОВЕННЯМ

Думаємо, є добра підстава вірити, що значна кількість посвячених ще є у Вавилоні. Однак ми не знаємо. Ми є близько до Битви Армагедону, близько до часу повалення Вавилону і намагаємось якомога більше поширювати Послання Правди, щоб цей клас міг почути і вийти, навіть якщо вже надто пізно здобути велику нагороду. Те, що їх досить багато, показано в 19-у розділі Об'явлення, де сказано, що під час падіння Вавилону число звільнених у той час буде великою громадою, голоси якої будуть "наче шум великої води".

Віримо, що в цей час у номінальному християнстві є багато таких, чиї розуми щораз більше прокидаються до Правди. З різних кафедр, вороже настроєних проти Правди, лунають слова про Євангеліє Царства, і це матиме ефект пробудження та сповіщення декого з цього класу. Навіть якщо представлення цих правд є на зло і через заздрість, тим не менше, Послання Євангелія проповідується (Фил. 1: 15-18). Таким чином, увага багатьох звертається до певних правд, які б ми ніколи не змогли донести до них, бо до багатьох ми б не дісталися.

Наприклад, деякі з цих служителів згадують, що ми переконані в тому, що номінальна церква є Вавилоном; ще інші кажуть, що ми віримо, що наш Господь зараз присутній у Своєму другому приході і збирає Свої коштовності (Мал. 3: 17).

Ще інші розповідають, що ми віримо, що кінець Часів Поган настане у жовтні 1914 року. Всі ці правди викладаються наклепницьким чином, але ми не здивуємося, якщо Господь поверне багато цього на добро для Свого народу.

Недавно один брат дуже здивував мене, розповівши, що його перше знайомство з Правдою відбулося через брошуру Морхеда. Ще інший чув, як його проповідник казав, що ми – Антихрист. Він захотів глянути, як виглядає Антихрист, і прийшов, щоб побачити і почути нас, а почув Правду власне про те, чого стосувався наклеп. Отже, ми стали мішенню, щоб звіщалося Господнє Послання. Не дивуймося цьому, немовби трапилося щось незвичайне, що ми стали предметом загальної уваги і переходимо крізь огняні випробування. Радіймо, що ми вважаємося гідними страждати з Христом, і коли Його слава відкриється, ми також зможемо радіти великою радістю (1 Петр. 4: 12-14; Євр. 10: 32, 33).

R5410 (1914 р.)

"ПІДІЙШОВ САМ ІСУС"

Луки 24: 13-35

"Христос Ісус помер, але й воскрес"
(Римлян 8: 34, Гиж.).

Ми збираємося сьогодні розглянути одне з найбільш знаменних з'явлень Ісуса Своїм учням після воскресіння. Рано вранці в день Свого воскресіння Він з'явився жінкам, які прийшли з пахощами бальзамувати Його тіло. Вони розповіли св. Петру та св. Івану про те, що Господь був із ними. Ці два найенергійніші апостоли подалися навипередки до гробу, та побачили тільки порожню могилу.

Учні Ісуса були вражені, приголомшені. Хоча Він казав їм, що Його розіпнуть і Він встане з мертвих третього дня, вони не зрозуміли сказаного. Навіть почувши про Його воскресіння, вони ніяк не могли це погодити з тим, що Він говорив їм попередньо.

Пополудні двоє з громади вирушили додому, розмовляючи про своє розчарування Ісусом – як Він, замість того, щоб стати великим царем, був розп'ятий, а їхні сподівання мати з Ним почесті та високе становище зникли. Ісус виявився ошуканцем, на радість правителям. А те, що Його розп'яли, здається, пояснювало справу, що Він не міг бути Месією, як про це казав і як вони в це повірили.

НЕПРИЙНЯТНО, ЩО ІСУС ДАЛІ Є ПЛОТТЮ

Коли вони розмовляли, Ісус наздогнав їх. Вони не впізнали Його через зміну у воскресінні. Апостол Петро говорить нам, що Він був "умертвлений тілом, але Духом оживлений". Ми розуміємо це у світлі пояснення, даного про зміну Церкви у воскресінні. Апостол Павло стверджує: "Сіється в неславу, у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне" (1 Кор. 15: 42-44). Тож, зрозуміло, якщо Церква має зазнати такої зміни у воскресінні, щоб бути подібною до Господа, то і Він мусив зазнати такої зміни.

Така ж думка виникає зі слів апостола, що ми "всі перемінимось, раптом, як оком змигнути", бо "тіло й кров посісти Божого Царства не можуть". Зміна, якої Церква має зазнати, щоб бути придатною до Божого Царства, є такою ж зміною, якої зазнав Ісус, коли був піднятий з мертвих як життєдайний Дух – вже не як людина.

Титул нашого Господа "Син Людський" далі належить Йому, так само як титул "Слово Боже", Логос. Коли Логос став плоттю, Його індивідуальність не була втрачена. Про людський досвід нашого Господа читаємо: "Ти... тіло Мені приготував" – для перетерплення смерті (Євр. 10: 5-10). Коли Він виконав цей задум, то більше не потребував людської природи, а, як звістив наперед Своїм учням, зійшов туди, де був раніше – на духовний рівень, до духовної природи, а згодом у саме небо.

Вважати, що Ісус є плотською істотою в небесах, яка всю вічність матиме рани і шрами та буде оточена духовними істотами вищого, ніж людина, рівня, означало б припускати, що Отець ніколи насправді не звеличив Його знову до слави, яку Він мав у Бога, поки світ не постав (Ів. 17: 5), і є немислимим. Тому ми повинні тримати в розумі вірші, які показують, що Отець високо звеличив Відкупителя, не тільки повернувши Його на рівень духовного існування, вищий від

людського, але й звеличив Його "вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого ймення, що назване" (Фил. 2: 9-11; Еф. 1: 20-23).

"ВІН ПОКАЗУВАВ ЇМ СЕБЕ" (Хом.)

Св. Лука говорить, що Ісус показував Себе живим після воскресіння (Дії 1: 3). Також він каже про Нього, що Він з'являвся. Розповідь показує, що обидва вирази виправдані фактами. Він з'являвся і щезав. Він показував Себе одним і не показував іншим, усім видом свідчачи про факт, що після цих трьох днів із Ним сталася певна велика зміна. Він не тільки з'являвся і показував Себе у різному вигляді, у різних тілах, не схожих одне на одне, але й у різному одязі. І коли Він несподівано зникав, то зникав також одяг.

Коли ми говоримо, що Ісус, духовна істота, матеріалізувався, то не подумайте, що ми якимось чином підтримуємо клас, званий спіритуалістами, який претендує на матеріалізацію мертвих. Якщо ми шукаємо ілюстрації, то звернімось до біблійної повісті про те, як Ісус, коли ще був Логосом, до того, як Його природа була змінена з духовної на людську, з'явився Аврааму в товаристві двох ангелів. Читаємо, що Господь і два ангели справді їли і розмовляли з Авраамом, який їх не впізнав, але, "не відаючи, гостинно був прийняв ангелів", доки, врешті, не стало зрозумілим, хто вони.

Так само з двома учнями по дорозі до Еммаус: Чужинець, який наздогнав їх, доброзичливо запитав, чому в них такий стурбований вигляд, і про що вони розмовляють. Вони відкрили йому своє серце, здивовані, що Він нічого не знає про те, що трапилося. Розповівши про Ісуса Назарянина, пророка могутнього в чині та слові перед Богом та всіма людьми, вони пояснили, як первосвященики та правителі видали Його і розп'яли. Вони пояснили Йому своє подвійне розчарування, що вони втратили не тільки Приятеля, але й надії, що Він є Месією, який має відкупити Ізраїль. Далі вони розповіли про події цього ранку, що деякі жінки з їх громади знайшли могилу порожньою і бачили ангелів, які казали, що Він живий і т. д.

Це дало Ісусові нагоду, якої Він шукав – пояснити учням спокійно, без емоцій, що ті події, які вони пережили, були частиною Божественного Плану. Він сказав до них: "О, безумні й запеклого серця, щоб повірити всьому, про що сповіщали Пророки!" Далі Він розповів, що Йому потрібно було постраждати, щоб увійти в Свою славу, що без таких страждань Він ніколи не міг би бути Царем Слави з владою благословити згодом і відновити людство (Дії 3: 19-21).

Тоді Він почав показувати з писань Мойсея та всіх пророків, що Бог провістив, чого мав зазнати Месія. Він, мабуть, нагадав їм, як Авраам пожертвував Ісака, пояснюючи, що Авраам зображував небесного Отця, а Ісак – Його Самого; що жертвоприношення, хоча й не доведене до кінця, представляло Його смерть, яка відбулася, а наступне життя Ісака представляло воскресіння Ісуса, щоб знову бути з Отцем.

Він, напевно, розповів їм про удар скелі, з якої потекла вода, що ця скеля представляла Його – Того, Кого потрібно було вдарити, щоб дати Воду Життя вмираючому світу. Він, напевно, розповів їм про те, як Мойсей підняв змія в пустині, і пояснив, що змій представляв гріх; що Він, розп'ятий, зайняв місце грішника, щоб цей грішник міг вірою стати праведним у Божих очах через жертву Відкупителя.

Він, напевно, пояснив їм жертву Дня Примирення, під час якого телець, що помер, представляв Його в плоті; під час якого первосвященик, який жив і який увійшов у Святеє Святих та покропив кров'ю для прощення народу, також представляв Його Самого, духовну Істоту, Який після воскресіння мав увійти в саме небо і остаточно представити повне примирення за гріх на користь світу і потім вийти знову у Своєму Другому Приході, щоб благословити тих, за кого помер.

"ВИЯСНЯВ... ПИСАННЯ"

Він, напевно, пояснив їм про пасхальне ягня, про те, що воно символізувало Його Самого, "Агнця Божого, що на Себе гріх світу бере". Можемо припустити, що Він далі перейшов до Псалмів, Ісаї та інших пророків, пояснюючи всі пророчі місця, які стосувалися страждань Христа і майбутньої слави. Не дивно, що ці учні згодом сказали, що їхні серця палали, коли Він відкривав їм Писання!

Як перші учні були підбадьорені Посланням Божої благодаті та виконанням Його обітниць, так, безсумнівно, буде з усіма послідовниками Ісуса. Господь пророчо звістив: "Народ мій гине через брак знання" (Хом.). Очевидно, якщо Боже

Слово не розуміти і не засвоювати, то християнське життя затримається у рості та розвитку. Тому ми маємо часті нагадування з боку Ісуса та апостолів, що народ Бога повинен зростати в благодаті та знанні, повинен досліджувати Святе Письмо тощо. Нехай холодні та збайдужілі приєднаються до пригнічених та зневірених і приходять до Учителя по "харч у пору". Вони, напевно, не будуть відправлені з порожніми руками Тим, Хто сказав: "Просіть і буде вам дано, шукайте і знайдете, стукайте і відчинять вам". Наскільки їхні серця палатимуть, наскільки вони розумітимуть виконання Божих обітниць у минулому, настільки вони розвиватимуть віру у виконання обітниць, які стосуються майбутнього.

Ісус міг показатися Своїм учням по-іншому, ніж Він це зробив. Замість того, щоб з'явитися як садівник, як подорожній і т. п., у різному вигляді, а тоді зникнути, поспілкувавшись із учнями, Він міг зробити докладно так само, як зробив зі Савлом із Тарсу – останнім, кому Він з'явився. Читаємо: "А по всіх Він з'явився й мені, мов якому недородкові" (1 Кор. 15: 8). Зачаті Святим Духом повинні народитися з Духа у воскресінні. Тоді вони будуть духовними істотами, подібними до Відкупителя, будуть бачити Його таким, яким Він є, і будуть ділити Його славу. Це і буде відповідний час, щоб всі Його послідовники бачили Його таким, яким Він є, а не таким, яким був (1 Ів. 3: 2).

Але Савло з Тарсу бачив Його як духовну істоту, "яснішу від світлості сонця" опівдні, бачив Його перед часом. Наслідки були фатальними для його очей і вимагали чуда, щоб повернути зір. І навіть тоді певна вада була дозволена як колючка у його плоть аж до дня смерті, як нагадування про велике Боже милосердя до нього, щоб тримати його покірним у його могутньому служінні (2 Кор. 12: 7).

"ВОНИ ЙОГО ПІЗНАЛИ, А ВІН ЗНИК ВІД НИХ"

Коли подорожні прибули до Еммаус, Ісус, як вони наполягали, скористався з їхньої гостинності. У нас є всі підстави припускати, що коли б вони не наполягали, Він не залишився б з ними, бо "удавав, ніби хоче йти далі". І так само є досі: Він не нав'язує Себе Своїм учням. Радше Він заохочує нас відчувати потребу в Ньому і просити, щоб ми могли отримати, щоб наша радість була повна. Так само було з братами в Еммаус. Вони оцінювали те, чого навчилися. "Чоловік ще ніколи так не промовляв, як Оцей Чоловік". Якщо Він приніс їм стільки духовної радості, то вони, мабуть, прагнули проявити до Нього усіляку привітність, на яку були здатні, а це могло дати наступні можливості для розмови.

І так було. Коли вони сіли до вечері, їхній гість скористався однією зі звичок Ісуса: спосіб, яким Він просив благословення для їжі, пригадав їм, очевидно, Ісуса. Очі їхнього розуміння почали розплющуватись. Вони одразу збагнули, що ніхто інший, окрім їхнього Учителя, не міг дати їм лекцій, які вони отримали під час подорожі. Та тепер, досягши мети Своєї матеріалізації, Він умить зник з-перед їхніх очей разом з одягом та всім іншим.

Їхня радість була надто великою, щоб дати їм заснути. Треба було поспішити, щоб донести радісну вістку до інших учнів. Тож вони вирушили назад до Єрусалима і знайшли там інших, які раділи з того, що Господь показався Симону Петру. Потім ці двоє розповіли історію пережитого, від чого віра, надія і радість почали наповнювати всі серця.

Хто ще не бачить, що Господній спосіб проявити Себе після воскресіння був у кожному відношенні найкращим! Коли б Він з'явився багатьом із них, або й усім, так, як згодом з'явився Савлу з Тарсу, вони були б спантеличені, приголомшені. Вони навряд чи змогли б ототожнити "світло із неба, ясніше від світлості сонця", з їхнім Учителем, Ісусом. Навіть коли б голос із неба звістив про факт Його воскресіння, Ісус не мав би такої можливості пояснити їхньому розумові пророцтва, і вони, збентежені та схвильовані, навряд чи змогли би прийняти вказівки.

Треба пам'ятати, що під час менш ніж десяти з'явлень протягом сорока днів між воскресінням нашого Господа і Його сходженням, Він тільки двічі з'являвся у вигляді, схожому на той, у якому вони Його бачили, зі слідами від розп'яття, і що в обох цих випадках Він з'являвся, коли двері були зачинені, а потім зникав, коли двері ще були зачинені, щоб Його послідовники могли засвоїти подвійну лекцію:

Що Він вже не мертвий, а живий, воскрес;

Що Він вже не плоть, а Дух – "Господь же то Дух".

R5415 (1914 р.)

МУЖНЯ ПРАЦЯ – В МИНУЛОМУ, ТЕПЕР І В МАЙБУТНЬОМУ

"Беріться, отже, мужньо до роботи, і Господь буде при добрих!"
(2 Хронік 19: 11, Хом.).

Мова йде про те, що існує божественний догляд над справами тих, які служать Богу, і остаточно можна сподіватися божественного благословення для всіх, хто поводиться справедливо. Всі язичницькі релігії, а також християнська релігія – релігія Біблії – схиляють щирого шанувальника до того, щоб сподіватися божественного благословення. Та жодна інша релігія не представляє справедливого Бога так, як це робить Біблія. Жодна інша релігія не базується на принципі Справедливості. Ось причина, чому Біблія мала такий могутній вплив у напрямку свободи. Скрізь, куди вона йшла, вона була "Свободою, яка освітлює світ".

Творець не є упереджений, у Нього немає поділу на класи – високих і низьких, багатих і бідних, вельмож та селян. Ось чому ізраїльтяни, які мали перед собою учення Господа, були волелюбним народом. Наскільки вони потрапляли в ідолопоклонство, настільки втрачали цей дух.

БІБЛІЯ ПРИНОСИТЬ ДУХ СВОБОДИ

З духом свободи, зрозуміло, приходить дух героїзму. Отже, Біблія є джерелом доблесних рис ранньої Церкви в протистоянні переслідуванням. Пізніше, коли на людські традиції та язичницькі філософії почали звертати більше уваги, ніж на писання Ісуса, апостолів та пророків, такою самою мірою почав переважати дух поневолення, дух рабства, дух страху, дух неуцтва, який приніс зі собою Темні Віки. Разом із блаженним впливом, який походить з Божого Слова, бачимо, що від часу Реформації дух свободи став ще більш очевидним. Скрізь, куди прийшла Біблія, прийшов дух свободи. Куди Біблія не дійшла, там дух свободи не запанував.

Гляньте на так звані християнські країни, де ігнорували Біблію – Росію, Іспанію, Португалію, великі території Франції, Польщі і т. д. Де б не була Біблія, там тією чи іншою мірою проявляється свобода. І навіть там, де люди не визнають Біблію, дух її учень має свої наслідки. Існує певне усвідомлення того, що всі є з однієї плоті та крові, є спільне братерство. Бог створив з однієї крові всіх людей, що замешкують обличчя усієї землі (Дії 17: 26). Зрозуміло, що народження, освіта і т. п. приносять користь. Різні обставини впливають на умови. Але все людство відповідальне перед Творцем, Який є великим Суддею усіх. До Нього треба звертатися як до Того, Хто дає нагороду і покарання.

ОСОБЛИВА ПРАЦЯ ПІД УГОДОЮ ЗАКОНУ

Наш вірш наводить слова великого царя Юди, який став реформатором. Він зауважив, що за попередніх царів у звичаї народу проникли різні прояви несправедливості. Призначаючи начальників та суддів, цар Йосафат наказав їм виносити рішення згідно зі засадами справедливості. Він сказав: "Беріться, отже, мужньо до роботи, і Господь буде при добрих!" (Хом.). Господь благословить вірних. Господь підтримає добре діло, яке вони будуть виконувати, якщо будуть виконувати його вірно.

Ми повинні пам'ятати, що між Богом та народом Ізраїлю існувала особлива домовленість. Згідно з цією домовленістю Господь мав благословити їх настільки, наскільки вони будуть віддані Йому та принципам Його правління. Тому ми не повинні бездумно застосовувати ці слова до інших народів, якщо хтось із них намагався провести реформу. Бог у той час не збирався мати справу з іншими народами, але дозволив їм взяти для себе загальний урок під їхнім власним контролем.

ВІРШ НЕ СТОСУЄТЬСЯ НАРОДІВ СЬОГОДНІ

Бог втручався тільки там, де було шкідливим дозволити деяким народам далі триматися злого шляху, як це було, наприклад, з ніневітянами, содомлянами та амаликітянами. Ми не вважаємо, що цей вірш можна застосовувати також сьогодні; тобто, якщо хтось займає сьогодні громадське становище, веде себе мужньо і долає всяке зло та підносить добро, то Бог дасть йому успіх у цій праці. Бог не має стосунків із народами взагалі.

Його стосунки в цей час є з Церквою. Світ далі робить те, що робив завжди, дивлячись,

що би можна було здобути для себе. Цілком можливо, що нинішні реформатори, які ведуть себе мужньо, спровадять на себе великі переслідування, намагаючись виступити проти численних укорінених пороків. На сьогодні маємо приклад цього в Нью-Йорк Сіті. З укоріненим злом важко впоратися. Час від часу світ висуває людей, які шляхетно займаються цим. Такі славнозвісні особи є як у Церкві, так і поза нею. Але ми не можемо сказати, що Бог є з усіма ними.

Помилково казати, що нинішні уряди є під Божою благодаттю. Біблія каже, що уряди теперішнього часу є під впливом князя цього світу, і що в цей час він верховодить. Та коли Месія візьме Свою велику владу та панування, сатана буде зв'язаний. Тоді всі злі впливи будуть підпорядковані Месіанському Царству. З того часу святі мужньо візьмуться до роботи у Тисячолітньому Царстві Месії і царюватимуть з метою скинути гріх, аж врешті Христос виконає завдання, щоб Божа воля була на землі такою, якою вона є на небі.

ЦЕРКВА МУЖНЬО СУДИТИМЕ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ

Отже, ми зауважили, що наш вірш стосувався юдеїв, бо вони були образним народом Бога. Цар Ізраїлю звернувся цими словами до тих, кого він призначив суддями за своїх днів. Церква сьогодні готується до праці суду в Царстві. Господь виразно говорить нам, що ми не повинні судити передчасно. Ми будемо судити у Царстві. Тоді ми матимемо на це право. Тоді від нас буде вимагатися судити праведно та мужньо, у повній згоді з Господніми вказівками.

Апостол Павло каже: "Хіба ви не знаєте, що святі світ судитимуть?" (1 Кор. 6: 2). Ми це знаємо. Наші труднощі сьогодні готують нас до того, щоб судити світ згодом, щоб ми могли робити це успішно, мужньо, піднімаючи все людство, яке прямуватиме до славного мірила досконалості. Всі злочинці будуть відтяті. Кожне коліно схилиться і кожний язик визнає на славу Отцеві та Сину.

У ДЕЯКИХ ВІДНОШЕННЯХ ЦЕРКВА СУДИТЬ СЬОГОДНІ

Святе Письмо навчає нас, що у деяких відношеннях Церква повинна судити своїх членів. Але ми не повинні судити серце одне одного. Навпаки, ми повинні брати слова іншого за показник його серця. Ми повинні судити поведінку один одного. Якщо хтось живе неморально, то обов'язок Церкви – поводитися з ним згідно з неморальністю його поведінки. Апостол запитує, чому ми йдемо судитися з братами до невіруючих? Якщо ви неготові судити себе в малих справах, то як ви колись будете готові судити у великих?

Судячи себе, ми повинні пам'ятати, в чому саме Господь хоче, щоб ми себе судили. Господь буде з добрими, і ми переконані в цьому. Але треба поводитись доброзичливо, з любов'ю. "Будьте братолюбні один до одного з ніжністю" (Гиж.). Як ми поводимось із іншими (наскільки ми застосовуємо жорсткі, невблаганні засади судження), так ми встановлюємо критерій, як Господь судитиметься з нами. "Бо яким судом судити будете, таким же осудять і вас". Яким чином ми поблажливі до інших, таким чином Господь буде судити нас. Ми повинні мати співчуття до інших і пам'ятати, що всі потребують милосердя і прощення, так само як ми сподіваємось цього для себе.

Хто має обов'язок до виконання, нехай не лякається, а буде мужній. Виконуючи неприємне, але обов'язкове, завдання, виконуймо його доброзичливо, справедливо і з любов'ю. Не лякаймось людини, але біймось Господа, прагнучи сподобатися Йому.

R5413 (1914 р.)

ТРУДНОЩІ ЙОВА – ОБРАЗНА ІСТОРІЯ ЛЮДСТВА

"[Усе] це сталося з ними для прикладу, – і для нас воно написане як наука, для яких настали кінці віків" (1 Коринтян 10: 11, Тур.).

Книга Йова вважається найбільш вишуканим зразком літератури, написаної єврейською мовою. Це – поетичний твір, і всі науковці визнають, що жоден переклад, зроблений досі, не передає його повною мірою. Мартін Лютер, переглядаючи свою останню спробу перекласти його на німецьку мову, сказав: "Йов постраждав від мого перекладу більше, ніж від насмішок

своїх приятелів, і його зруйнований маєток дорожчий йому від мого перекладу його багатостраждального плачу". Книга Йова "визнана (і навряд чи хтось подасть голос проти цього) найбільш піднесеним релігійним утвором у літературі світу" – сказав Самуель Кокс. "Я називаю її найвеличнішою річчю, яка коли-небудь вийшла з-під пера... Ніщо, написане в Біблії чи поза нею, неможливо порівняти з нею у літературному відношенні", – написав Томас Карлайл.

Ким би не була особа, вжита Богом як писар, її ім'я не згадується. Книга починається прозовим оповіданням про втрати та страждання Йова (опис розмови сатани з Богом про Йова слід вважати алегорією). Далі показана його терпелива витривалість. Після цього йдуть поетичні розмови між Йовом та трьома його приятелями, потім – аргументи Елігу, далі – звернення Всемогутнього, а ще пізніше – признання Йова. Прозовими є заключні слова про повернення Йова до милості та благословення, а також про його смерть.

Дехто висунув припущення, що Книга Йова є лише притчею, а Йов – лише вигаданим персонажем. Та коли б навіть так, учення цієї книги не стали б іншими. Однак ми не бачимо причини сумніватися, що така особа дійсно жила і переходила згадані випробування. У Єзекіїля 14: 14 та Якова 5: 11 Йов поставлений в ряд з іншими святими, чого не могло би бути, якби ця розповідь була тільки притчею. Крім того, в ній наведені подробиці, не характерні для притч.

Той факт, що Йов прожив ще сто сорок років після своїх нещасть, або понад двісті років у цілому, на додаток до того, що ані він, ані його приятелі не згадували жодних посилань на Ізраїль або Мойсея, або Закон, або на Авраама та Божу Угоду, укладену з ним, поза всяким сумнівом вказує на те, що він належав до Віку Патріархів. Мабуть, він жив у той самий час, що й Авраам. Його дім, очевидно, був в Аравії, недалеко від Палестини.

Йов показаний як людина великої вченості та впливу, як людина великого благочестя, яка знала та шанувала Бога та цінувала справедливість; як великодушна людина, що зважала на вдів та сиріт, як заможний купець, що володів численними слугами та трьома тисячами верблюдів, вів широку і успішну торгівлю.

Та несподівано на нього прийшло лихо, і він позбувся дітей, багатства, впливу та здоров'я. Даремно Йов намагався знайти пояснення, чому Бог дозволив на нього таке лихо. Та він далі довіряв Богу, кажучи: "Ось, Він убиває мене; але я буду сподіватися" (Гиж.). Його дружина твердила, що хоча він все життя намагався чинити справедливо та милосердно, це не знайшло Божественного признання, і врешті вона вигукнула: "Прокляни Бога і помри" (Гиж.).

Три приятелі прийшли відвідати його і, думаючи приблизно так само, виклали йому довгий, багатослівний аргумент, що він, мабуть, був великим грішником і лицеміром. Але Йов, свідомий своєї чистосердечності перед Богом, став на захист власної невинності, і хоч вдався до крайнощів, але змусив своїх критиків замовкнути. Він, здається, розумів, що йому потрібен хтось, хто представив би його справу перед Господом. Він переконував, що він настільки праведний, наскільки розуміє, яким повинен бути, хоча не може пояснити цього перед Богом, бо надзвичайно поступається Йому знанням та силою. Він сказав, що свідомі грішники не є такі збентежені, тоді як він, дотримуючись праведності, зазнав такого лиха, що життя більше йому не до вподоби і краще, коли б він не народився (розд. 9, 10 та 16). Відчуваючи власну неспроможність викласти свою справу перед великим Єговою, він сказав, що "поміж нами нема посередника" – поміж ним і Богом (9: 33; 16: 21).

Уміла відповідь Йова на фальшиві слова його приятелів (які багато хто помилково цитує як натхнені) і виявлена ним довіра до Бога та надія на своє остаточне визволення, виразно представлена у 13 розділі, вірші 1-16. Тоді з пророчою мудрістю (розділ 14) він наводить знаменні слова про Божі відносини з людством.

ПРОБЛЕМА ВІКІВ

Питання, яке хвилювало Йова та заплутувало його думки, було тим самим, яке століттями заплутувало інших з Божого народу, а саме: чому Бог дозволяє зло (лиха, нещастя тощо) на Своїх вірних слуг? Чому процвітають грішні? До Євангельської епохи ніхто не міг пізнати розум Бога щодо цього, бо це одна з тих глибоких речей, які могли бути об'явлені тільки Божим Духом і тільки для зачатих цим Духом,

як пояснює св. Павло (1 Кор. 2: 9-14). А Святий Дух не був даний, як провідник та учитель, доки Христос не відкупив нас і не піднявся на висоту, щоб там представити Свою жертву як ціну нашого повернення до божественної милості, миру та спільності.

Хоча багато хто далі перебуває в темряві щодо згаданої речі, вона в даний час є відкритою та зрозумілою для всіх щирих, кому "дано пізнати таємниці Царства Небесного", зрозуміти "Божі глибини" (Мт. 13: 11; 1 Кор. 2: 10). Вони бачать, що панування зла, панування Гріха та Смерті під владою сатани, князя цього світу, дозволене з двох причин: перша, щоб всі люди могли здобути повний досвід усієї гріховності гріха і гіркоти його закономірних плодів; і, друга, щоб Божий народ міг бути цілковито випробуваний і перевірений у своїй відданості Богу в тіні лихоліття та проб, а також у світлі здоров'я та достатку.

Хоча Бог прямо не був причиною поганого стану речей, який нас оточує в природі та серед людей, Він дозволив, щоб це прийшло на людей як законний наслідок, як плід непослуху, гріха. Однак Він використовує гнів людини, людські гріхи та злобу сатани, щоб втілити величні задуми, які вони не усвідомлюють і про які Його діти знають тільки завдяки вірі в Його Слово об'явлення. Наприклад, як мало знали сатана та сповнені люті юдейські священики та фарисеї, а також безжалісні римські воїни про те, що вони сприяють виконанню Божественного плану, коли били, висміювали і розпинали Божого Агнця!

Так само є з численними лихами Божого народу – особливо тих, хто з Малої Черідки, Нареченої Христа. Випробування мають на меті підігнати і відполірувати їх для більшої користі та почесті у майбутньому розвитку великого Божого Плану. Ось так, незалежно від зловмисності чи необізнаності переслідувачів, ці випробування віри та терпеливості достачають для них "у безмірнім багатстві славу вічної ваги". Це робиться, щоб приготувати покликаних стати спадкоємцями слави через виховання терпеливості, досвіду, братньої доброзичливості та любові, яка є богоподібністю. Вони, і тільки вони, можуть радіти в горі та розуміти, що все – погане і добре, несприятливе і сприятливе – повернеться у Божому провидінні для їхньої остаточної користі.

НАДІЯ ЙОВА НА ВОСКРЕСІННЯ

Повертаючись до нашої мови про Йова, звернімо увагу на його пророчу мудрість, показану у 14 розділі. Перші чотири вірші яскраво змальовують речі, про які свідчить весь досвід – людське життя в нинішніх умовах повне труднощів та смутку від колиски аж до гробу. Йов показує розуміння того, що як син деградованих батьків, він не міг бути досконалим, вільним від гріха, чистим у повному значенні слова.

У віршах 5, 6 він каже до Господа, що знає, що влада і сила обмежити дні людини є в Його руках, та запитує (не розуміючи, для чого є труднощі): "Чому не дозволити мені та всім людям прожити свій короткий вік у мирі, так само як ми не дошкуляємо наймиту, який вже виконує важку, втомливу роботу?"

Вірші 7-10 є схожими думками про повну безпорадність людини перед смертю, коли йдеться про її сили. Дерево може померти, але його корінь зберігає життя, яке за сприятливих обставин може вирости як інше дерево. Та коли людина помирає, не позостається жодного кореня, жодної іскри життя. Вона віддає дух життя, і де вона тепер?

Признавшись, що немає підстав сподіватися, що в людині є якась надія, Йов починає говорити про єдину, справжню надію нашого роду – воскресіння (див. вірші 12, 13). Людина лягає в смерті і втрачає всяку можливість піднятися – ані не може опритомніти від сну смерті через когось до Божого встановленого часу. На ранок воскресіння, в Тисячолітньому дні, нинішні символічні небеса проминуть, а нові небеса, нова правляча духовна влада – Христове Царство – візьме контроль над світом. У цьому Йов повністю погоджується з ученнями Господа та апостолів.

Чим більше він думає про цей блаженний час, коли зло вже не матиме влади, коли Цар пануватиме у праведності, а князі виконуватимуть суд, тим більше йому хочеться померти і відпочити. Він вигукує (вірш 13): "О, якби Ти в шеолі мене заховав, коли б Ти мене приховав, аж поки минеться Твій гнів, коли б час Ти призначив мені, та й про мене згадав!" Йов мав віру у воскресіння, інакше б він ніколи не сказав цієї молитви про смерть – про заховання в гробі. Але він віддавав перевагу смерті і хотів заснути (вірш 12) до ранку з однієї лише

причини, щоб вже не мати нічого з гріхом та Божим гнівом – злом.

Короткий час у кінці Євангельського віку особливо названий "днем гніву та об'явлення справедливого суду Бога", бо це буде "час утиску, якого не було від існування люду". Однак весь період від часу гріхопадіння Адама названий часом божественного гніву, і так є насправді, бо весь цей довгий час "гнів Божий з'являється [різним чином] з неба на всяку безбожність і неправду людей". Хоча контролюючим принципом Божественного Правління є Любов, вона може діяти тільки в згоді зі Справедливістю та Мудрістю. Було цілком справедливо та мудро дозволити людині відчути справжній тягар осуду на смерть, спровадженого добровільною провиною, щоб тоді, коли Любов у відповідному часі запропонує Викуп і Воскресіння, злочинець радо скористався зі запропонованих милостей Реституції та вічного життя. Ось так смерть та всі лиха, дозволені на обвинувачений рід, є проявами Божого гніву, який ще більше буде показаний у великому Часі Утиску. Після нього прийдуть повні та виразні прояви Божої Любові й милості в Христі та прославленій Церкві під час Тисячолітнього віку (Рим. 1: 18).

У віршах 14 та 15 він підкреслено ставить питання, немовби для того, щоб з'ясувати свою віру та зміцнити її, і одразу дає ствердну відповідь: "Кликав би Ти, то я відповів би Тобі [збудився зі сну Адамової смерті – порівняй з Ів. 5: 28, 29], за чин Своїх рук сумував би", бо Його народ є Його майстерним витвором, створеним в Ісусі Христі (Еф. 2: 10).

НАДІЯ ЕЛІГУ НА ВІДКУПИТЕЛЯ

Коли Йов спростував доводи трьох своїх приятелів, Елігу (чиє ім'я означає "Бог Сам") промовив з іншого погляду, докоривши трьом приятелям та Йову. Елігу звернув увагу Йову, що той розсуджує справи з хибної позиції – що він не повинен сподіватися цілковито збагнути всі шляхи Того, Хто високо над ним, а повинен довіряти Божій Справедливості та Його Мудрості. У 33 розділі, вірші 23, 24, він згадує одну річ, яка потрібна для виходу людини з-під влади смерті і відновлення до Божественної милості, кажучи: "Якщо ж Ангол-заступник при нім, один з тисячі [тобто Винятковий], щоб представити людині її [Свою] правоту, то Він буде йому [чоловікові] милосердний та й скаже: Звільни ти його, щоб до гробу не йшов він, Я викуп знайшов".

І так є з людиною. Божу Мудрість та Любов не можна піддати сумніву. Вирок смерті прийшов справедливо на всіх людей через батька Адама (Рим. 5: 12). Та Бог передбачив для нас Відкупителя, нашого Господа Ісуса Христа, і Той, згідно з Отцівським планом, став людиною, а потім віддав Себе як ціну викупу за всіх, сплативши вирок смерті, який був на Адамі. І як тільки Наречена, по-іншому названа Його Тілом та Храмом, буде завершена, цей великий Посередник виступить вперед, щоб оголосити про Свою праведність (застосувати її) для кожного, хто її прийме.

Тоді настане черга на Реституцію, як показано у 25 та 26 віршах. Фізично ті, кого Посередник буде представляти, повернуться до вічної молодості, в якій не знайдеться місця смерті та зіпсуттю. Бог прийме їх, і вони матимуть спільність із Ним у радості та мирі, Він відновить їх до первісної досконалості, втраченої через гріх в Едені. Однак потрібно буде визнати, що Бог справедливий і що Реституція незаслужена. Про це свідчать вірші 27 та 28: "Вона [людина] буде дивитися на людей і говоритиме: «Грішила я і спотворювала правду, а мені не відплачено; Він визволив душу мою від могили, і життя моє бачить світло»" (Гиж.).

Слова Елігу були такими ж розумними, як і слова, що сказали розрадники Йова – і навіть розумнішими, проте вони були, наскільки ми можемо бачити, тільки людською мудрістю. У розділі 34: 29 він ставить запитання: "Чи дарує Він [Єгова] тишу, то хто може порушити?" (Гиж.). Очевидно, цей юнак намагався дотримуватися певної лінії у своїй критиці Йова, не погоджуючись ані з Йовом, ані з його приятелями, але прагнучи бути поміркованим. Він захищав Всевишнього, твердячи, що коли би Бог так не покерував, то лиха Йова не прийшли би на нього.

Для Елігу здавалося очевидним, що Бог причетний до труднощів Йова. Сатана не міг би послати всі ці лиха, якби Бог не дозволив на них. Ні людина, ні ангел того чи іншого рангу не може змінити Божественну волю. Бог, а не Йов, вирішує, що має статися. Тільки Бог має право розпоряджатися всіма життєвими справами. При

цьому Елігу згадав, що Йов більш праведний, ніж його приятелі, і хоча він недосконалий, як всі інші, однак він покараний не за це.

ВАЖКА ЛЕКЦІЯ ДЛЯ БАГАТЬОХ

Християнин може взяти для себе добру лекцію зі запитання Елігу. Хоча ці слова не є натхнені, вони дуже мудрі. Можемо помітити правду, яку вони містять, – коли Бог захоче дати мир, спокій, тоді вся Вселена слухається Його законів, і ніхто не зможе потривожити.

Якщо ми маємо труднощі, якщо ми маємо переслідування, якщо ми маємо які-небудь клопоти, ми повинні звертатися до Бога. Ми повинні казати: "Це не могло би трапитися, коли б не Господній дозвіл". Ми є під особливою Божественною опікою. Бог обіцяв, що все допомагатиме на добре нам, Його дітям. Урок довіри є одним з тих важких уроків для нас, які треба засвоїти і застосувати – усвідомити, що всі життєві випробування є під Божественним доглядом, і нічого не може трапитися з нами, що не було би для нашого найвищого добра. Це правда не про світ, а лише про Божу сім'ю. Згодом Бог вчинить так, щоб усе сприяло благословенням світу.

Щодо тих, які є Його дітьми, всі речі допомагають на добре. Коли нам важко, ми повинні звертатися з довір'ям та надією до Господа. Наш Небесний Отець хоче, щоб ми розвивали віру в Нього. Св. Петро говорить, що ми "бережені силою Божою через віру на спасіння". Тому ми надзвичайно "тішимося з того, засмучені трохи тепер, якщо треба, всілякими випробуваннями" та спокусами. "Досвідчення вашої віри... дорогоцінніше за золото, яке гине" (1 Петр. 1: 5-7).

УДАВАНИЙ МИР БАГАТЬОХ

Є ще інший шлях здобути спокій. Багато людей у світі має трохи спокою, відпочинку від тривог. Однак вони не мають уявлення про великі правди, які ми маємо, і перебувають у засліпленні, неуцтві, забобонах, омані через ошуканства сатани. У них є відчуття безпеки та заспокоєння внаслідок засліплюючого впливу неправди та фальші. Але ті зі світу, які прийшли до єдності з Богом, час від часу прокидаються від примарного відчуття безпеки. Вони здобувають справжній мир і відпочинок серця. Господь каже: "Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою". Здобути справжній відпочинок по-іншому неможливо.

Господній народ має мир та відпочинок розуму завдяки знанню Господнього Плану, Його Справедливості, Милості та Любові, а також блаженному усвідомленню того, що Він – наш Бог. Все це дає нам мир, спокій і відпочинок для розуму. Якщо світ так чи інакше стурбований, то Божі діти мають мир, про який світ не знає, якого світ не може ні дати, ні забрати. І коли всім випробуванням прийде кінець, Господь надолужить за всі труднощі теперішнього часу, яких зазнали Його діти. Тоді ми будемо оглядатися на ці випробування і вважати їх тільки легкими стражданнями, короткочасними (2 Кор. 4: 17).

ПРОБИ ВІРНОСТІ ТА ВІДДАНОСТІ

Коли Господь дозволяє на нас великі хмари утиску, ми повинні передусім глянути, чи не знайдемо якогось прогріху в собі, який заслужено міг би принести покарання. Ми повинні мати радість у Господі, але, можливо, ми не живемо достатньо близько до Господа. Проте ці хмари труднощів не обов'язково означають, що ми не живемо близько до Нього, як це бачимо на прикладі Йова.

Пам'ятаємо, що чогось подібного зазнав наш Господь Ісус у Саду Гефсиманії у ніч перед розп'яттям, коли Він промовив до Своїх учнів Петра, Якова та Івана: "Обгорнена сумом смертельним душа Моя". Пам'ятаємо, що Бог не дав Йому перепочинку, дозволивши, щоб тривога мов велика повінь охопила Його душу. Він був стурбований, бажаючи знати напевно, чи Він був цілковито відданий, вірний і слухняний, що було умовою перебування в милості Отця. Апостол Павло говорить, що наш Господь Ісус "приніс був молитви й благання з великим голосінням та слізьми до Того, Який міг його спасти від смерті, і Він був вислуханий" (Євр. 5: 7, Хом.).

Знаємо, що Отець послав ангела послужити Своєму дорогому Синові у Його глибокій тривозі. Як тільки ангел дав нашому Господу запевнення від Отця, що Він догодив Йому Своїм життям та поведінкою, Він став абсолютно спокійний. Це запевнення підтримувало Його у всіх наступних важких випробуваннях – перед Синедріоном, перед Пилатом, коли Його зневажали воїни, по дорозі на Голгофу і під час жорстокої страти.

Тільки в кінці, коли Отець відступився від Ісуса у мить Його смерті (бо Той мав зайняти місце грішника), наш Господь виявив стурбованість. Він вигукнув в агонії душі: "Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?" Наш Господь повинен був зазнати повного відчуження від Бога і усієї спільності з Богом, щоб заплатити повну кару за гріх Адама. Цього Він зазнав в останню мить. Небесний Отець дозволив це, бо для нашого Господа було потрібно збагнути зміст відокремлення грішника від Бога.

Ми не думаємо, що для справжніх та вірних послідовників нашого Господа обов'язково у кожному випадку мати схожий досвід. Ми не беремо гріх світу, як це робив наш Відкупитель, Викуп, та не було би дивно, якби хтось мав випробування, схожі до тих, які мав наш Господь. Деякі святі вмирали, вигукуючи: "Я входжу в брами Нового Єрусалима!", тоді як інші, вмираючи, мали передсмертні переживання такі ж як наш Господь, вигукуючи: "Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?"

Будьмо вдоволені тим, що ми залишили всі наші труднощі в руках Того, Хто любить нас, і можемо мати внутрішній мир, спокій та відпочинок душі, знаючи, що жодна навколишня буря не прийде без дозволу, а тільки така, яка, на думку Отця, принесе в нас мирні плоди праведності, якщо ми будемо відповідно навчені нею.

ЗОБРАЖЕННЯ РЕСТИТУЦІЇ ЛЮДСТВА

У заключних розділах Книги Йова Єгова звертається до Свого засмученого слуги, докоряючи його нерозсудливості, яка з малим знанням намагалася судити Бога. Йов признається в цьому і знаходить мир в довір'ї до Бога. Натомість три приятелі Йова отримали від Бога суворий докір. Та коли вони послухалися Його, прийшли до Йова, принесли від себе цілопалення, як Господь наказав, Йов помолився за них, як Бог сказав йому, вони повернулися до Божественної милості. Одразу Йов отримав назад свій достаток: його приятелі та його вплив, все повернулося, його багатство подвоїлося, бо він отримав вдвічі більше стад, отар та верблюдів. Тепер у нього було стільки ж синів і дочок, що й попередньо, і Святе Письмо зазначає, що "таких вродливих жінок, як Йовові дочки, не знайшлося по всій землі".

Закінчення кар'єри Йова загальною реституцією незбагненне для тих, хто ніколи не розумів, що план Бога в Христі передбачає "Часи Реституції" всього втраченого в Адамі для всіх з його роду, хто прийме їх на умовах Нової Угоди (Дії 3: 19-21). Натомість ті, які розуміють цей План Бога, можуть також бачити, що випробування Йова були не тільки буквальними, але й образними. Він, очевидно, представляє людство. На початку людина мала Божественну подобу та милість, і все їй корилося (Пс. 8: 4-8). Через гріх Адама сатана здобув вплив у людських справах, який приніс деградацію, хвороби та смерть. Та Бог насправді ніколи не покинув Свої створіння і навіть сьогодні хоче бути ласкавим до всіх у Христі Ісусі, нашому Господі, і через Нього.

R5401 (1914 р.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг "Виклади Святого Письма"
  - Том 1 – "Божественний план віків" (укр.)
  - Том 2 – "Надійшов час" (укр. та рос.)
  - Том 3 – "Нехай прийде Царство Твоє" (укр. та рос.)
  - Том 4 – "Битва Армагеддону" (укр.)
  - Том 5 – "Примирення між Богом і людьми" (укр.)
  - Том 6 – "Нове Створіння" (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворения (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку **www.scripturestudy.net**, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.